

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 47 — NOVEMBRE 1987

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

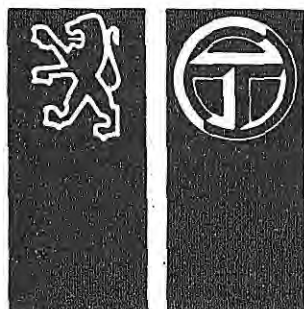

Foto XAVIER RUIZ

- * Llagostera i el Gironès.
- * 300 nois i noies al Casal d'estiu 87.

grill-pub
L'ENRENOU

LLAGOSTERA

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

**garden center
costa brava**

JARDINERIA

Martinez

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

Amb l'aigua al coll

La fotografia de portada d'en Xavier Ruíz il·lustra perfectament el que van ser els aiguats de la primera setmana d'octubre. En Pito "Crema", amb l'aigua al genoll, contempla amb consternació els efectes del desbordament de la riera Gotarra. Els aiguats van ser generalitzats i irreversibles, però també és constatable que les rieres estaven extraordinàriament brutes. No entrem a valorar de qui és competència netejar-les —Ajuntament, Generalitat, Diputació, veïns, etc.—, en tot cas no en fem res que un veí en netegi un tram, si més avall hi ha un autèntic bosc. Les pèrdues ocasionades per les aigües descontrolades han estat prou importants com perquè almenys a nivell de municipi es prenguin solucions efectives.

Hem tret aquest número al carrer, després d'un nou i llarg silenci que nosaltres mateixos no sabem com justificar. Hem de replantejar-nos moltes coses, i la notícia que probablement tindrem local novament pot ser un revulsiu fonamental. Mentrestant hem incorporat noves seccions com l'espai de cuina, les planes d'esport coordinades per Paco Cortés i un ampli espai en el qual l'Ajuntament pot informar de les coses de la Casa de la Vila. En canvi, ens hem deixat al calaix altres seccions —Coses del Poble, Secció Infantil, etc.— que procurarem recuperar en un proper número.

Esperem que en una altra ocasió l'aigua no pugi de nivell, nosaltres, com es diu vulgarment, seguim amb l'aigua al coll.

Collectiu de Redacció

Sumari

- 3 — Pòrtic
- 4 i 5 — Dansaires Sardanistes
- 6 a 8 — L'Ajuntament informa
- 9 — Qüestió d'estètica, d'economia o viceversa
- 10 i 11 — Temps i Coses - Vídies
- 12 a 14 — Casal d'estiu - 87. 300 nois i noies en disfrutaren de valent
- 15 — Reflexions sobre el menjar. La cuina com a espai de treball
- 16 i 17 — Llagostera i el Gironès.
- 19 — Passejada per l'alta Cerdanya francesa
- 20 — Solstici - 87
- 21 — La dolçor que atrau viure en un poble limitat
- 22 — Pessimisme infundat
- 23 — El Casino de Llagostera
- 24 i 25 — El Contraban no és "Flors i violes"
- 26 — Encara hi som a temps
- 28 i 29 — Esports de competició
- 30 — El nostre futbol

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Eduard Alejadre, Esteve Barceló, Pere Cañigüeral, Vicenta Casamitjana, Carme Castelló, Albert Comas, Núria Comas, Paulí Hernández, Josep Jovanet, Olga Llobet, Aurora Marco, Núria Marco, Sara Marquès, Isabel Mestras, Roser Noguera, Xevi Ros, Elena Roget, Xavier Ruíz, Joan Ventura, Ruth Vert, Montse Vila, Anna Viñas, Josep Virgili, Julià Xirgo.

Llagostera, novembre 1987

Núm. 47

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

Foto VALL-LLOSERÀ

Trobada sardanista al camp de futbol durant la festa major de 1985.

Dansaires sardanistes

Dansaires sardanistes és el nom amb el qual es coneix tot un grup de nois i noies d'aquesta vila, que conduïts per les associacions de pares de les dues escoles aprenen a ballar sardanes i participen en trobades sardanistes per a joves.

LA tasca, la van iniciar fa 5 any, l'associació de pares de l'escola LACUSTÀRIA, per aquella època el senyor Casas n'era president i M. Rosa Lloveras, Mercè Salvadó i l'Anna M. Mejías s'ocupaven de l'organització.

Es contracta en Vicenç Entrena, monitor de Palamós, que un cop per setmana, els dimecres de 5 a 7, ensenya a ballar sardanes als nois i noies.

Hem de dir que encara que fos organitzat per l'associació de pares de l'escola Lacustària, també s'accepta l'entrada d'alumnes de l'altra escola, que així ho demanen, ja que el seu propòsit no és fer discriminacions entre els nens, sinó ensenyar-los una cosa que els pot enriquir com a persones.

El primer any es fan dues sortides: a Girona i a Palamós, el segon any se'n fan més, també hi afegim una ballada aquí a Llagostera el dilluns de Pasqua.

A finals del 84, el monitor no pot continuar amb la seva tasca per problemes personals, s'han de cercar noves solucions, d'aquesta manera trobem 5 monitors desinteressats que són: Xavier Cardeló i Cabanes, Ismael Pujol i Menció, Albert Juanola i Masgrau, Agustí García i Martí i Casimir Duch i Mestres que continuen la tasca iniciada per en Vicenç Entrena, però a diferència d'aquest, ho fan per això que s'anomena "amor a l'art i als infants".

Arriba el moment en què s'han de demanar "calers", l'Ajuntament diu que no, perquè no és de caire municipal i aquest, organitza una trobada entre les dues associacions de pares perquè es posin d'acord de fer la festa conjuntament.

Des d'aquest moment, s'encarregaren dels dansaires sardanistes la Paquita Nicolau i Oliveres, per l'associació de pares del col·legi Ntra. Sra. del Carme, i l'Antònia Lafuente pel col·legi

Lacustària, essent substituïdes per la Paquita Montiel i la Margarida Carreras respectivament, i és amb aquestes dues últimes amb qui ens trobem per a conèixer millor el present i les perspectives de futur d'aquest grup anomenat DANSAIRES SARDANISTES.

—Quines són les tasques que es realitzen?

—Realitzem sortides en autocar, altres trobades infantils de les comarques Gironines, la temporada passada anàrem a: Vilabertran, Viladamat, Cassà, Malgrat, Barcelona, Quart, Col·legi Públic Lacustària (festa fi de curs) i com a festa fi de temporada, convidem a tots els nens/es del curs a una costellada pels voltants de Llagostera; l'any passat vàrem anar a Sant Grau, amb una mitjana de 80 criatures per sortida.

Organitzem la TROBADA DE LLAGOSTERA, que tots els nens/es esperen amb molta il·lusió, aquest any ha estat el dilluns de la Festa Major.

—Quins límits d'edat hi ha per participar?

—Es poden inscriure tots els nens/es a partir de 1r. d'E.G.B. (6 anys) fins a 8è. d'E.G.B. (14 anys) del poble.

—Com és una trobada?

—Les trobades infantils són a nivell provincial i participen de 300 a 400 nens/es amb els seus corresponents monitors, als qui obsequiem amb un record de la Trobada i una berenada de germanor amb tots els petits dansaires, es comença amb tres sardanes per als infants i tres més per al públic en general.

—Hi ha participació dels pares?

—Sí, i agraïm aquest grup de pares que ens acompanyen a les sortides que fem, ja que els nens/es se senten protagonistes i orgullosos d'ensenyar el que han après, però ens agradaria molt més que aquest grup fos més nombrós i poder fer una munió de mans amb la il·lusió de poder portar un

missatge de pau a tots i arreu on anem.

—Quins són els vostres propòsits més immediats?

—Continuar amb l'organització d'un curset que tindrà la durada del curs escolar, de dues hores setmanals que es reparteixen en dos grups de 6 a 7 i de 7 a 8 de la tarda dels dissabtes, per aconseguir entre tots no només ensenyar a ballar sardanes sinó fer conèixer i estimar, mitjançant els petits, la nostra dansa. Aquest curset és totalment gratuït.

—Objectius de cara al futur:

—La nostra il·lusió seria que un cop feta la tasca escolar nostra, aconseguíssim que cada cop més anés amb augment la sardana i que aquesta mainada continués ballant sardanes amb la mateixa il·lusió i interès.

—Quina o quines són les entitats col·laboradores?

—Podem dur a terme aquest curset mitjançant la col·laboració d'entitats

com l'Ajuntament, Diputació, AA. RR. Alumnas de les dues escoles i altres entitats particulars del poble, les quals hi col·laboren en les dues rifes que portem a terme per recollir fons per a la temporada.

—Què necessiteu per poder assolir els vostres objectius?

—Les necessitats més primordials són:

1a.- Un local gran i amb bones condicions, que actualment no tenim.

2n.- Si augmentem el nombre de mainada, cosa que ens agradaria molt, necessitaríem més gent disposada a dur a terme la tasca d'ensenyar amb molta paciència i dedicació com els que actualment tenim.

3r.- Disposar de més fons per millorar el material que tenim i fer més sortides en autocar.

Col·lectiu de Redacció

Sardana

El dia 14 de juny
per fi ha arribat,
ja que els petits dansaires
l'estàvem esperant.

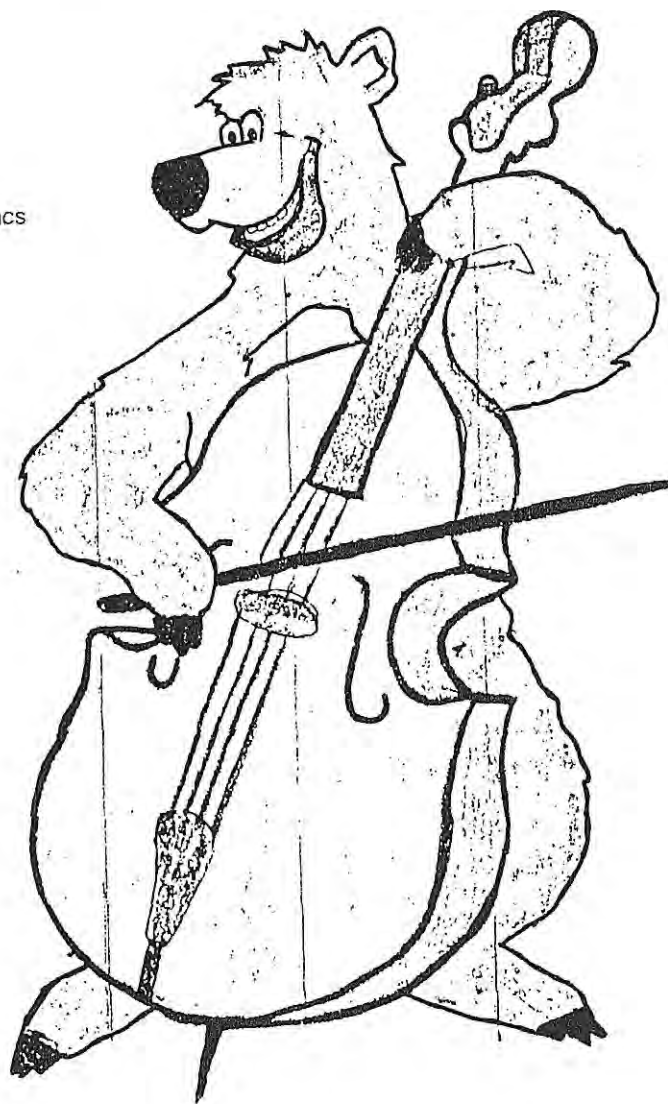
Amb il·lusió i alegria,
avui volem ballar
perquè és el nostre dia,
i les volem puntejar.

Mentre la cobla tocarà
començarem a ballar,
ja que tots en sabem
i us ho volem demostrar.

I a vosaltres monitors
que molt bé ens heu ensenyat,
us donem les gràcies
esperant continuar.

I ara, tots els dansaires llagosterencs
un petó ben gros us oferim
a vosaltres tan simpàtics,
tots els qui heu volgut venir.

I amb aquesta sardana
tot ballant ens acomiadem,
fins l'any que ve
que a tots us hi esperem.

Atès el pacte de govern que hi ha a l'Ajuntament, els hem ofert un espai perquè a cada número facin un petit balanç de la seva gestió.

Col·lectiu de Redacció

L'Ajuntament informa:

A punt de complir-se els 100 dies del nou Ajuntament, termini tradicionalment considerat suficient per fer-se el càrrec de la situació heretada i conèixer l'encarrilament de la nova gestió, creiem que és el moment d'iniciar aquesta comunicació escrita amb els ciutadans per mitjà del BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA, que periòdicament ha d'arribar a les famílies per donar compte d'aquesta etapa de gestió municipal.

En primer lloc volem agrair al Consistori passat tot el temps i esforços que esmerçaren a conduir l'Administració Municipal, com també a les persones que, en altres àmbits, s'han dedicat al poble.

Cada renovació de Consistori és una aportació de noves energies a una obra permanent. No pressuposa, per tant, ni un estancament en les formes ni una discontinuïtat en els fets.

En base a aquesta realitat i amb el coneixement de la nostra situació administrativa local, hem pres consciència que, si bé no tenim un Ajuntament endeutat, tampoc no disposem dels

equips necessaris per oferir uns serveis que justament se'ns reclamen.

Les causes creiem que radiquen en les escasses subvencions oficials rebudes i en la desproporció d'ingressos en relació amb el nombre d'habitants (dades comparativament equiparades amb molts d'altres ajuntaments).

Sí podem dir que tenim el convenciment d'un alt sentit de jerarquia de valors en el nostre quefer que ens dona la força de la coherència per a la consecució de les solucions millors per al bé comú, assolint les fites que ens hem marcat i que més endavant expliquem.

Lluny del discurs o la controvèrsia electoral, que no vol pas dir renúncia a les pròpies ideologies, podem dir que formem un Ajuntament consensual, ja que creiem que això afavoreix els interessos locals.

La gestió està repartida en quatre grans àrees, regides pels seus respectius tinents d'alcalde i avui expliquem algunes intencions pel que respecta a Urbanisme, Cultura, Hisenda i Governació. ■

PARTINT de la realitat legal que el govern i l'administració del Municipi són a càrrec de l'Alcalde i de l'Ajuntament (en el sentit interpretatiu d'integrador dels Consellers), l'un i l'altre amb atribucions pròpies, passo a exposar el criteri que ha regit la meua funció municipal i amb el qual penso continuar en el futur.

Crec que els deures contrets em porten a la direcció de la vida diària de l'Administració Municipal, vetllar per l'execució dels acords del Consistori, la representació judicial i administrativa en l'atenció directa dels assumptes oficials i, naturalment, l'adopció de disposicions particulars que exigeixin el millor compliment dels diferents serveis i les que siguin raonablement necessàries en cas d'urgència.

Lluny d'acaparar la gestió de les Comissions em sento en l'obligació de delegar-hi totes les seves competències respectives en la direcció responsable, iniciativa i plantejament de l'administració i organització dels serveis.

Referent al principal element del municipi, que són els ciutadans, mereixen tots idèntica consideració en els seus drets i en els seus deures.

I, finalment, crec que un Ajuntament consensual permet el nivell homogeni necessari per al bon funcionament de l'Administració i aquesta convicció, compartida per tots els regidors, em dona un ferm fonament en l'esperança d'un bon servei municipal.

L'Alcalde

"Cada dia s'exigeix més de la Policia Municipal ..."

GOVERNACIÓ

GOVERNACIÓ reuneix una diversitat de serveis (Policia Municipal, ordenació de trànsit urbà, escombraries, neteja, escorxadors, cementiri, etc.) que comporta, a les persones que formem aquesta Comissió, tenir un alt concepte de la importància de la nostra tasca en tots els departaments, que mereixen la millor dedicació per l'eficàcia dels resultats; sense perdre de vista la necessària col·laboració ciutadana.

Neteja:

És evident que dels impostos municipals en surt gairebé tota la despesa dels serveis. Per exemple, el servei d'escombraries és un pressupost equilibrat: la recaptació per aquest concepte ve determinada per l'import just de la contracta. Per tant és un perjudici comú la negligència en deixar degudament i en el lloc adient les bosses de les deixalles: tenir cura en aquest aspecte afavoreix la recollida i evita les escampalles.

El mateix es pot aplicar a la neteja general del poble. El bon costum de les nostres dones d'escombrar el seu tros de carrer ajuda al manteniment d'un poble net. Però, al mateix temps (i no descobrim res en dir-ho), cal ser responsables de la deixadesa cívica que suposa embrutar el sòl innecessàriament.

Per la nostra part tenim la il·lusió de

poder viure en un poble net i ordenat i farem el que calgui per aconseguir-ho.

Actualment estem acabant d'elaborar un estudi que conté un canvi molt important per arribar a tenir un Llagostera net. Del seu contingut i aplicació pràctica se n'informarà oportunament.

També estan ja molt avançats els tràmits per mancomunar el servei de l'abocador nou. Amb això aconseguirem un respecte ecològic, treure el perill del foc i el desagradable fum.

Policia:

Arreu cada dia s'exigeix més de la Policia Municipal i Llagostera, en aquest sentit, no és una excepció. Creiem comptar amb personal efectiu; però, sens dubte, cada vegada haurérem d'esperar més capacitat professional, a nivell de les necessitats; però no descurem l'imprescindible protagonisme que hi té el ciutadà en ordre al respecte de les normes.

És molt important el paper de la Policia Municipal en funció de la normalitat ciutadana i, en massa ocasions, poc reconegut. El seu servei és permanent les 24 hores del dia, tasca difícil i a voltes perillosa

Trànsit Urbà:

Ningú ignora que és difícilós el trànsit amb vehicle pel nostre poble, accentuat pel seu constant augment. A tots, Ajuntament i veïns, ens incumbeix la responsabilitat de fer-lo més fàcil amb la recta actuació de cadascun. ■

HISENDA

QUASI el principal eix de la política gira al voltant de la capacitat d'ingressos que pugui generar la gestió.

És evident que els projectes i il·lusions de progrés en l'arranjament i funcionament de les obres (dels quals no estem mancats) està sotmès a la disponibilitat econòmica.

Com ja hem assenyalat a l'inici, Llagostera és una de les poblacions que menys subvencions oficials ha rebut. factor en què esmerçarem tots els esforços perquè ens arribin totes les ajudes possibles.

I al mateix temps que per a la obtenció de recursos, el nostre interès va unit amb l'administració ordenada dels béns de la comunitat: procurant el just control de les despeses i l'equilibri en les inversions.

Com tots els pobles en general, el nostre ha de passar per la revisió cadastral que actualment s'està fent a la província de Girona. Està previst per la superioritat que a Llagostera tindrà lloc a l'any 1988. Paral·lelament a l'organisme oficial hi treballarà un equip escollit per l'Ajuntament per al seguiment d'aquesta valoració, control que es farà amb la màxima responsabilitat dins les normes legals de què disposem. ■

L'Ajuntament informa :

URBANISME I OBRES

ÉS tan extens el contingut d'aquesta Comissió, que, com a qüestions més destacades fem incís en les següents:

Urbanitzacions:

És generalment conegut l'aspecte conflictiu que suposen per a molts municipis; agreujat si —com el nostre— estan disseminades fora del nucli urbà. Per donar-li la millor solució s'està gestionant la formació d'un equip tècnic que tindrà cura d'aquesta problemàtica, que desitgem definitiva.

Normes subsidiàries:

Cal un replantejament en els punts que ho requereixin, perquè, sens dubte, que el temps i les circumstàncies canviants tenen una gran influència en aquest particular. També hi ha conceptes en estudi i valoració, com és la Zona Industrial, que tanta repercussió ha de tenir en tots els imponderables aspectes que parteixen de les fonts de treballs.

Segon pla de sanejament:

La seva importància és motiu del nostre especial interès ja que el considerem sumament necessari. Ja s'han fet, per la nostra part, les oportunes gestions vers l'organisme idoni de la Generalitat, al qual estem escrits i a qui pertany la seva execució, després de la valoració que farà de l'actual situació en aquest terreny.

Obres en les quals s'està treballant:

- Manteniment de voreres, carrers, etc., en tota la població.
- Es porten a terme els acabats del Dispensari Municipal, per poder-lo utilitzar el més aviat possible.
- La primera fase del que serà l'ampliació de la Residència-Hospital "Josep Baulida". Una obra esperada pel que representen la modernització de la Institució i aconseguir per als interns la dignitat de les instal·lacions.

Pavelló esportiu:

S'està tramitant la seva construcció, comptant amb l'ajut econòmic de la Generalitat, que farà més assequible la pràctica de l'esport al nostre poble. ■

Les deixalles escampades a qualsevol lloc i l'urbanisme especulatiu, són temes que ha d'afrontar el nou ajuntament.

Fotos ARXIU

CULTURA

PRETENEM que la cultura no sigui una paraula bonica o un concepte grandiloqüent, sinó una cosa palpable que arribi a tothom.

Potenciarem l'Escola de Belles Arts amb la contractació d'una persona amb títol. També intentarem anar a més en els cursets dels treballs d'arts plàstiques i manualitats i que a cura d'una persona entusiasta, pensem que podrà ésser de gran profit.

Caldrà una ampliació i assumir, pel patronat, les col·leccions que donin un valor més gran i didàctic als museus, junt amb un horari de visita al públic més ampli.

Pensem fer un esforç en el pressupost per a activitats culturals, tant les que organitzi el mateix Ajuntament com els que hi col·laborem, i demanar

la col·laboració d'ésser objectius en sol·licitar les subvencions per a les seves activitats. Cal dir que l'Ajuntament estarà sempre disposat a donar un sopluig a les iniciatives, perquè la vitalitat d'un poble ve donada per la quantitat i qualitat de les associacions, però no podem atendre sol·licituds sinó responen a un interès reconegut i col·lectiu.

No deixarem sense atenció l'ensenyament. El Col·legi Públic Lacustària depèn de l'ajuntament en molts aspectes, per exemple és a càrrec del Municipi, el manteniment i conservació, i si que bé no tenim atribucions en funcionament, noves instal·lacions, etc., si palpem els beneficis o les deficiències, per tant pendrem postura inequívoca envers la seva importància, i intentarem d'obtenir ajuda per a la construcció de locals que es necessiten. ■

Qüestió d'estètica, d'economia o viceversa

SETEMBRE. Els mestres han exhaurit les seves tan universalment envejades vacances i retornen desolats a la seva tan escassament envejada labor. El contrapunt són els pares acompanyant la prole a l'escola amb satisfacció mal dissimulada. Reputada institució aquesta, que des del sorrot prisma d'en Pla existeix per allunyar els fills de casa durant unes hores i així poder estimar-los més.

L'accés a l'escola és el paisatge habitual d'un itinerari que recorro quasi quotidianament. És una escola privada, religiosa, de reconegut prestigi entre les classes hisendades de Girona.

He disposat de l'oportunitat d'examinar a fons els seus clients. M'hi he dedicat amb mètode, volarant-los científicament mentre esperen en grup, asseguts a la vorera, explotant en breus curses o precipitant-se a persecucions esvalotades. Desapassionadament puc garantir-vos que estem millorant la espècie. Si més no, en la presència i aspecte físic, abunden les llargues i sèries cabelleres sedoses, els rinxols daurats, els ulls clars, les alçades nòrdiques. Podem sentir-nos racionalment orgullosos, la gent que en el futur exercirà el poder presentarà un aspecte magnífic. Si visiteu una escola de barriada la història ja és una altra. Lamentablement tot sembla anunciar que els aturats, els escombraries furtius, els delinqüents en l'avenir continuaran oferint una planta poc europea (entenent per europeu allò que generalment s'entén per europeu).

Quina connexió existeix entre l'economia i l'estètica?

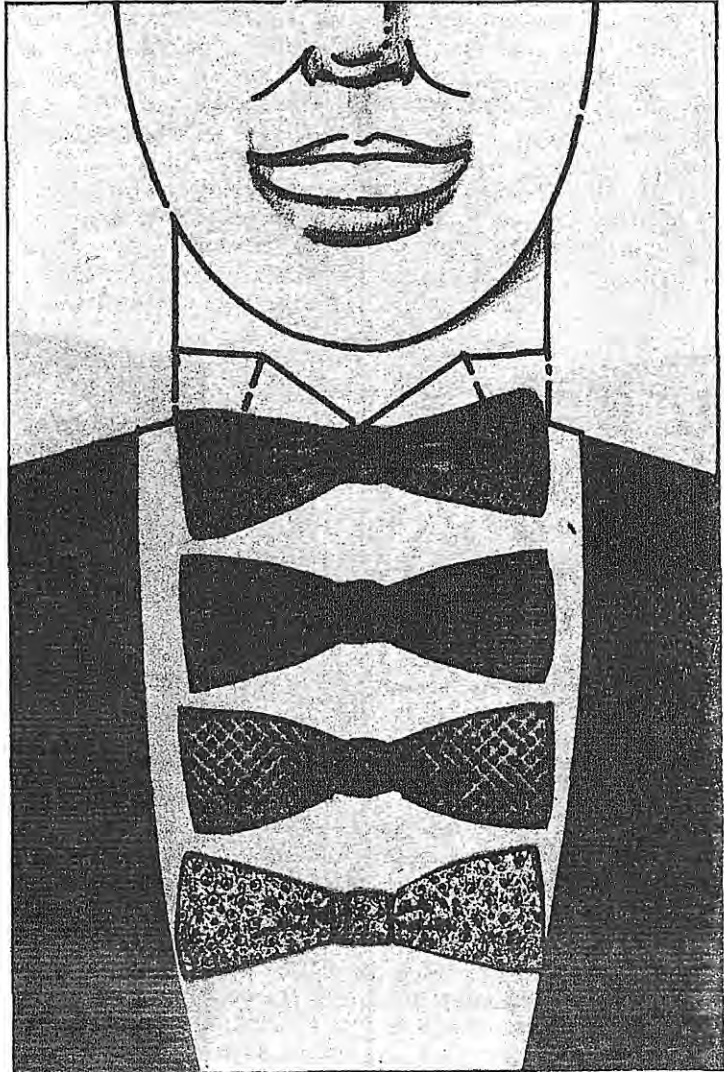
Serà la bellesa un producte de mercat venut a preus prohibitius?

Per quin motiu els escandinaus, els ianques, els alemanys són més guapos (es) que el ibèrics, els peruans o els marroquins?

Qui pot explicar per què els déus, la mare naturalesa o la causa suprema o qui sigui es mostren més esplèndids amb els forts d'armilla alhora de repar-tir gràcies.

Rics i bells, pobres i lletjos. Evidentment és una classificació massa elemental per ésser exacte. No valdria ferir la susceptibilitat d'aquell que segons la hipòtesi en qüestió no queda enquadrant en el lloc que creu que li

"En la societat actual la imatge obre mil-i-una portes"

pertoca. Han d'existir mils, milions de digníssimes excepcions. Tampoc no es tracta de titllar de lleig al pobre ni de potentat al bell o al revés. Per altra banda als pobles on usualment els estaments socials són menys accentuats és probable que la diferència sigui imperceptible.

Havent-me justificat i excusat suficientment em permeto prosseguir insistint que de tota manera sí que és distingible una certa relació. Qui la vulgui constatar només ha de passar per alguna escola dels afores de Girona després de visitar-ne una de les vinculades a la gran Obra.

En la societat actual la imatge obre mil-i-una portes i no podem considerar encertat que aquells que presisament disposen d'un joc de claus més reduït

per la seva inestable situació econòmica, se'ls negui el benefici d'una presència agraciada. Em sembla una desmesurada concentració de fatalitats.

Caldria demanar responsabilitats a la divinitat competent en la matèria. Elevar una queixa o si voleu, per no ésser excessivament irreverents, presentar una instància, formulisme que sempre resulta més respectuós. Fins i tot, si algun dels lectors està en aquest aspecte ben relacionat (eventualitat, poc probable) li pregaria que intercedís. És sabut que les altres dignitats davant un bon amic es mostren més sol·licitades que davant una bona instància.

E. Ramionet.

TEMPS I COSÈS

Vídues

LES dues, vestien enterament de negre. La cara bonica, —ambdues ho eren, belles,— ni la més petita ombra de pintura tenia. La mateixa edat era semblant. Voltarien els trenta anys. Caminaven serioses, sense mirar ningú. Arribant a la porta del bonic cementiri, alegre i ple de flors i plantes oloroses, cada una d'elles es dirigia al lloc on descansava, l'últim dels descans, el marit de cada una. El marit de l'Antònia i el de la Clara. Allí, després de renovar l'aigua de les flors portades la setmana anterior, hi posaven les noves, i amb les mans recollides dirigien a l'estimat aquells records, aquells moments i sanglotejaven quan la imatge del marit tornava, aparentment, a reviuire i a prometre aquelles innocents promeses, que la jovesa fa revifar als cors purs.

Tot i que abans d'aquest ritual es prometien no vessar una sola llàgrima, quan es retrobaven, l'una mirava l'altra, i sovint ploraven abundantment. Aquella tarda, Clara, que potser fos la més emotiva, digué, tot marxant:

— Avui, he estat a punt de desmaiarme.

— I això...? — féu Antònia.

— És perquè avui justament fa quatre anys de l'accident d'aviació, on marí Marc.

— No el vares poder veure viu, així.

— No, morí davant les costes de l'Argentina. Aquesta mateixa nit fa els anys, i per la televisió, m'ensenyaren els cossos destrossats dels supervivents. Entre ells, jo pressentia que s'hi trobava el meu pobre Marc.

— Sí que comprenc la teva desgràcia! Jo almenys, el meu, Pelai, vaig atendre'l en la seva terrible malaltia. El veia morir, dia a dia, sense que pogués veure en mí, davant d'ell, ni una volva de tristor. Era sola, en la negror de la nit, quan els plors m'ofegaven...

— Si alguna vegada, si en algun moment, potser somiant, en un moment trist de la vida, se m'insinuava la possible mort del meu marit, en tots els casos, ho demanava jo, no compartir la meua desgràcia amb ningú. Tota l'angoixa, tot el sofriment que un ser humà pot suportar, tot ell enter, seria meu. Però, la vida m'ho negà. Només una freda i agabelladora nota de set paraules separaren les nostres existències.

Passades aquestes curtes expansions íntimes, moltes vegades mentre caminaven cap a la sortida de la petita necròpoli, tant Clara com Antònia refermaven els més ardents juraments de romandre sempre més fidels al difunt de cada una. Sempre fidels, sempre, i fins a la mort. Era sobre aquesta decisió que no admetien cap desviació, ni desmai. I justament era on es fonamentà la forta amistat de les dues. Arribant, al poc d'iniciada, a visitar-se mútuament, a compartir petites i prou modestes vetllades on sopaven juntes, amb la condició que la conversa de les dues es limitava al record, a la glorificació quasi ritual de les excel·lències humanes dels difunts.

Una nit Clara insinuà:

— Tu i jo, Antònia, no hem tingut fills. T'hauria agradat de tenir-ne...?

La vídua de Pelai Tallada, enrogí lleugerament. Respongué:

— Si hagués pogut ésser mare d'un fill del meu marit, avui, inclús sense que representés un desmollorament de l'etern amor per a ell, aquest fill seria un bàlsam, una benastrugança inapreciable.

— Quant a l'aspecte sexual...? — continuà Clara.

— Res —fou la inapel·lable resposta, feta amb amb to prou sec.

La vida, com sempre, com és de consegüent que passi, anà desgranant el rosari de mesos i d'anys. Les

primaveres i les tardors, donant-se les mans, feien la corrandà eterna del temps. Aquesta incrementació de mesos i anys portà un cert refredament en les relacions de les dues vídues. És clar que ni pensar en una ruptura. I és que, fins i tot els sofriments, també es marceixen quelcom. No moren, potser. Mes, aquelles ofrenes de flors al cementiri, els records al difunt, poc a poc passen per un efectiu reblaniment. Aquell fortíssim estrall que la terrible escamesa de la mort del ser estimat porta al cor de l'esposa, també deu endolcir-se en la llunyania, encara sense adonar-se'n un mateix.

Un matí de primavera, de la nostra primavera exultant i bonica com una rosa recentment oberta, la sorpresa d'Antònia fou immensa. Allà pel camí de sempre, venia l'amiga Clara, vestida totalment de blanc. Si no hagués portat el ramet de flors de costum, no hagués pensat que pensaria ho fos.

— Però què fas, noia...? T'has tornat boja...?

— Res d'això, Antònia. Dintre d'un mes em caso.

— Així, doncs, traeixes les teves promeses al difunt marit...!

— De cap manera. Al revés. Potser

sigui donant aquest pas transcendental com més puc demostrar la meua fidelitat al marit, a Marc.

— Vols fer-me veure les coses al revés d'allò que són...?

— Vejam —afegí Clara tranquil·la— Jo, estava molt enamorada del meu home. I ell suposo que també ho estaria de mi. En aquest cas, tot fa pensar-me que Marc estarà molt orgullós de mi, quan més feliç sigui jo. Que si l'amor és sincer i noble, cerca tant la felicitat d'un dels enamorats, com la de l'altre. Concedit això, prego que em contestis: El nostre futur s'ha de limitar a ploricons i records, acompanyat tot del viure solitari d'una vídua, la missió en la vida de la qual resulti un magatzem de gemecs i somnis...? O no és més just que si amb ell, amb el malaguanyat marit, la convivència fou trencada per un atzar malèfic, cerquem respirar alegrement de nou, tornar a poder viure perllongant el somni etern de l'amor impossible, amb un nou enamorament...?

— Jo mai...! —fou la resposta d'Antònia— Mai...! Tots els meus afanys amorosos els tinc reclosos, enterrats per sempre, en la mateixa fossa on per fins a l'eternitat reposa el meu inobli-

dable marit. Amb ell, hi enterraren les meves il·lusions, la meua vida. Amb l'home que va morir als meus braços, tot. Fora d'ell, res. Ni m'espanten les solituds ni les hores tristes, per amargants que siguin.

Així quedà la cosa. Cada una escollí un camí diferent.

Un matí, havien passat dos anys, quan Antònia obrí la porta de casa seva pogué veure un matrimoni que passejava. Ella, Clara, encara en la plenitud de la bellesa. Ell, un home alt i ben plantat, tirava d'un bonic carretonet, on un nen preciós feia ganyotes a la mare. Els dos, es veien enamorats, feliços...

Antònia, la vídua incorrupta, portava en la seva cara ben pintat aquell prematur envelliment que la desgràcia comporta. Tancà la porta d'una revolada, sentí dintre seu com si tot el rast del passat s'esfondrés, i prenent una vegada més un retrat de Pelai el marit difunt, s'hi abraçà entre sanglots. Només deia:

— Per què, Déu meu...? Per què...

P. Parés C.

ANUNCIEU-VOS
al

Butlletí

ELECTRÒNICS CODOLAR

VIDEO
TELEVISIO
ALTA FIDELITAT
ELECTRODOMESTICS

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 —LLAGOSTERA

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

COMERCIAL LLAGOSTERA

TOT PER A LA MAINADA

JOGUINES
ARTICLES PRIMERA INFANCIA
BICICLETES I RECANVIS

Compte Guifré, 8 - Telèfon 83 02 04 - LLAGOSTERA

CASAL D'ESTIU / 87

300 nois i noies en gaudiren de valent

Foto VALL-LLOSTERA

Anar a la piscina era una de les petites aventures dels casalistes.

UN estiu més, ha funcionat a casa nostra el ja conegut CASAL D'ESTIU. Set setmanes que les instal·lacions del Casal parroquial Llagosterenc, han estat obertes al servei de la juvenalla de la població. Instal·lacions i unes persones qualificades, han fet possible que un any més el Casal d'Estiu fos una realitat.

300 CASALISTES.— Aviat es diu un nombre com aquest. Però penseu el que representa, organitzar un esbarjo per a tants nois i noies i de tantes edats diferents? Els casalistes estan dividits per edats en 10 grups diferents. Cada grup té un monitor responsable, que serà el qui farà d'educador, d'animador i del que calgui durant tot l'estiu. Un monitor esportiu te cura diàriament de la seva feina i canvia de casalistes cada tarda. Uns pre-monitors són els ajudants dels monitors al mateix temps que van aprenent les seves responsabilitats. I tots, guiats pel Director que haurà de coordinar totes les activitats i donarà la pauta necessària a tota l'organització.

ESCOLA DE PRE-MONITORS.—

Els casalistes de 14 anys, entren en un sistema educatiu que hi tenim muntat, que consisteix a anar ensenyant a aquests nois i noies les coses mínimes necessàries per poder ajudar els monitors; per exemple, com preparar un joc, com explicar gràficament una rondalla, com s'enseny a fer un bon treball manual, etc. I tot això, acompanyat de pràctica necessària, com serà anar una tarda a una secció de petits i aplicar aquell joc teòric, a la pràctica palpable... A més, aquest any, entre els de 14 i 15 anys, ens han fet una maqueta molt ben aconseguida, seguint les línies i mides de l'arquitecte, sobre el Casal, tant de la part ja feta, com el que tenim plantejat d'ampliació.

En finalitzar l'estiu, els de 14 anys reben un diploma acreditatiu. Els de 15 anys, si és el seu segon any, un diploma corresponent a la segona temporada. I ja estaran preparats, al menys alguns, per poder anar a ajudar els

monitors. I, si tenen 18 anys, podran treure's el títol oficial de monitor.

Els monitors responsables d'aquest estiu passat, tots havien ja fet els cursets oficials. Els títols al Casal, ja són una realitat.

HORARI DEL CASAL D'ESTIU.—

Cada dia els casalistes es reunien al Parc Infantil. A les 4 de la tarda, acompanyats pels seus respectius monitors, empenien a peu, l'anada al Casal. La Guàrdia Urbana cada dia ens ha acompanyat, i sobretot en el moment d'atravessar la carretera. Quin goig que feia aquella renglera de vailets i vailettes, fent via cap a la diversió organitzada...

La primera hora, tots al teatre, on cantant, explicant contes, escenificant rondalles a l'escenari, o ells mateixos essent protagonistes amb les seves explicacions davant tots els compays i companyes. És el moment de donar avisos, consignes generals, aplaudiments als qui fan les coses ben

fetes, etc. S'hi està tan bé a la sala del teatre, amb les butaques encoixinades, i amb l'escenari fabulós que hi ha...

A les 5, cada monitor s'emporta els seus cap al seu racó: sota l'escenari, als vestidors de teatre, als vestidors del futbol, als racons del bar, inclús a l'ombra d'arbres i d'una lona exterior. Deu grups són molts grups. I sota la direcció del mateix monitor era en aquesta hora que es feien els treballs manuals adequats i planificats sobre el tema de la setmana, es decorava el racó, es preparaven els jocs de la tarda, o s'assajava el que després s'hauria de fer a l'escenari. Una hora curtíssima.

A les 6, era l'hora de començar l'aventura diària: sortir al bosc, anar a la piscina, organitzar partits de "palomato", assajar a l'escenari directament, participar en un programa de ràdio, o fins i tot fer una sortida a la mateixa platja de S'Agaró. En l'arribar al lloc determinat, primerament fer la rodona per berenar. Recollir totes les deixalles i llençar-les a la paperera. Si era un indret on no n'hi havia, amb una bossa de plàstic eren recollides i portades al poble quan era l'hora de tornar. Després de la berenada, el joc. I quina emoció, i quines ganes de participar-hi... Dues hores passades de la millor manera fins que a l'hora prevista, des del lloc on eren, es plegaven veles per ser tots a la plaça de Catalunya, a les 8 de la tarda, per acomiadar-nos i anar cap a casa. Cansats, una mica suats, bruts, però contents i satisfets d'haver passat una altra tarda, amb les persones amigues, amb els jocs adequats a cada edat, amb la il·lusió al cor de les persones satisfetes d'haver fer quelcom profitós per a ells mateixos, i pels altres, ja que el compartir esbarjos,

escenificacions, treballs ben fets, etc. certament que no és pas el mateix que quedar-se a casa, per més que es jugui al carrer, o es passin les hores contemplant pel·lícules de vídeo...

EL MONITOR ESPORTIU.— Ja és el tercer any consecutiu que en PACO CORTÉS és el nostre monitor esportiu. De 7 a 8 de la tarda ell era al Casal per donar la seva simpàtica lliçó esportiva als casalistes. Cada dia un grup diferent, els que es quedaven a berenar i jugar al Casal. La seva programació era molt simple al mateix temps que molt eficaç: educar el noi/noia en les idees més simples de l'esport. I així alguns han après a saber agafar bé la pilota de bàsquet, altres, com s'ha de fer per tirar la pilota bé per sobre de la xarxa de bolei-bol, què és un circuit atlètic, etc, etc... Si haguéssiu pogut comprovar amb quina il·lusió els nois i noies casalistes esperaven en Paco...

EL DIA DEL CASAL.— El 15 d'agost és festa grossa al Casal. És la festa de la Patrona i s'ha de celebrar. A les 12 del matí, a l'Església Parroquial, s'oficià la Santa Missa amb tots els casalistes i les famílies que ens hi van voler acompanyar. Déu n'hi do de les persones que hi assistiren. I com cantaven aquells vaillets... Més de 200 nois i noies hi eren renunciant potser a la banyada al mar o a l'excursió amb els pares...

A la tarda, cap a Casal. I quina vetllada. Tots els casalistes actuaren a l'escenari i amb quina elegància i amb quina eufòria. Els seus monitors els havien preparat de valent. Cada grup va fer un número diferent molts d'ells musicals, que foren la satisfacció dels espectadors. A mitja part es va fer el tradicional sorteig d'un pernil i d'una aquarel·la de Josep Mayol. I si tenim

present que la Banda Musical del Col·legi "Ntra. Sra. del Carme" ens va acompanyar des de la plaça de Catalunya, podem dir que va ser una tarda ben aprofitada i que de veritat fou la delícia dels pares, avis, amics i resta d'espectadors, que omplien la sala de gom a gom i altres que seguien l'espectacle des del carrer, gràcies al servei de megafonia que s'hi havia instal·lat.

L'ANADA AL TORN.— El Torn és un poblet petit i molt bonic. Encara hi passa aigua pel seu riu (el Ser), els pocs carrers estan asfaltats, hi ha aigua corrent i font pública... Tot això seria normal si d'una gran població es tractés. Però és un poblet d'uns 60 habitants, amb una església, unes poques cases i un hostal: Cal Sec. El senyor Rector de la Parròquia, (que és el meu oncle) ens deixa la rectoria i allí muntem el nostre quarter general. Amb els més grans del Casal passen un petit cap de setmana, gaudint de la natura, del sàmbit de la muntanya i el bon contacte amb aquelles simpàtiques persones que any rera any també ens esperen, almenys perquè saben que aquells dies no hi ha teixons ni guineus ni porcs senglars que se'ls mengin les collites.

I el diumenge, un bon nombre de pares i mares dels nostres casalistes vénen i fem la gran arrossada, que sempre n'hi ha de sobres per a tothom. I quina xerinxola que hi muntem tots plegats trencant la pacífica tranquil·litat dels seus habitants.

FESTES FINALS.— I quan arriba l'última setmana, després pla. Totes les forces es dediquen a organitzar els últims dies, ja que ens sembla que els casalistes s'han d'emportar a casa seva una impressió de comiat, no com si tot s'hagués acabat, sinó com un esclat d'entusiasme i que duri fins a la propera trobada. I així surten tantes filigranes: Projectió de pel·lícules de cinema, concursos de tota mena, l'anada amb bici a Penedes, la desfilada amb disfresses pels carrers de la població, la gran xocolatada fins a desdir, l'excursió a les Guàrdies, i la traca final fou aquell divendres, el dia 28 d'agost. Una Missa de comiat celebrada al mateix Casal, molt ben participada, tant pels nois i noies com per totes aquelles persones que ens hi varen voler acompanyar. I després de berenar, el Festival de la Cançó dels casalistes, amb un bon jurat, repartiment de premis i comiat ben emotiu. L'escenari feia goig de veritat, també els monitors tan ben ataviats, i sobretot els casalistes en pujar a l'escenari per a cantar o a recollir algun

Foto VALL-LLOSERÀ

Les festes del final d'estiu al casal són molt divertides.

Fotos VALL-LLOSERA

L'hora de berenar i el viatge al Torn, dues estampes del casal d'estiu.

premi. Els Diplomes de pre-monitors, els trofeus de les millors cançons, la banda per a les "MISS" i per als "MISTER"...

ELS MONITORS.— Però com funcionaria un Casal així si no hi haguessin unes persones que hi esmersessin un grapat i mig d'hores de la seva joventut? Els monitors són aquells que fan una programació, preparada de conjunt, fent un seguiment de la idea programada i posant-hi el coll en bé dels nois i noies que s'ho passen bé al Casal. Suposo que ho veieu clar que perquè rutlli la tarda tant bé, s'han hagut d'emplear unes hores, potser de nit, en reunions o en treballs personals... El resultat ja el sabeu: és el que es palpa al mateix carrer i sobretot

quan el casalista arriba a casa i ho explica amb aquella il·lusió que a tots convenç i engresca. Els monitors d'aquest any han estat aquests:

5 anys	Patufets	Isabel Mayol
6 anys	Barrufets	Elena Soler
7 anys	Polsets	Nuri Pascual
8 anys	Xisclets	Eugènia Mascort
9 anys	Estrellats	Helena Montiel
10 anys	Nans	Montse Vall-Ilosera
11 anys	Parrils	Aurora Marcó
12 anys	Spums	Dolors Ruiz
13 anys	Xurmets	Joaquim Vall-Ilosera
14/15 anys	Repica/trons	M. Angels Roselló

PRESPECTIVES DE FUTUR.— Tot aquest muntatge, amb precàries condicions de locals. Tenim un teatre fantàstic, ja ho sabeu, però després, on ens reunim per edats? Aquí tenim el problema gros. I la nostra gran il·lusió seria de poder tenir un magnífic "Edifici Social" en el qual les aules o locals que hi haguessin, ens donessin una perspectiva de qualitat, d'amplitud, per poder treballar còmodament i així obtenir millors resultats. Encara no hem començat la campanya i ja tenim donatius. Això vol dir que la idea és bona, i valdrà la pena que us hi penseu tots, i així quan comencem aquesta nova aventura del Casal, tots ja estigueu a punt de col·laborar-hi generosament.

"AIXÍ SOM".— Aquest és el títol de portada d'una revista que aquest estiu, els grans han llençat a l'exterior. Mira que atrevir-se a fer una revista... Una revista sense pretensions, per informar de les activitats del Casal d'Estiu/87 i per aprendre tot jugant a fixar-se amb les coses, i connectar alegrement amb les persones. Al final del Casal d'Estiu es va regalar un exemplar a cada un dels casalistes.

CLOENDA.— Hen passat set setmanes d'allò més divertit i engrescador. També hem passat moments amargs d'aquells que no els desitges a ningú. Em refereixo a la mort del meu pare per qui agraeixo la vostra pregària, i al nen, que Déu el cridà a participar del Casal del Cel. Quina resposta tant bonica fou la dels companys casalistes...

La junta Rectora del Casal està orgullosa de la bona marxa de la nova temporada d'estiu que ha conclòs i amb el mateix engrescament, ja està preparant la temporada d'hivern. Ja hi som de veritat. El dia 18 d'octubre inaugurarem la nova temporada amb un espectacle de RIALLES i presentat pel grup LA TREPA, que la majoria de vosaltres ja coneixeu. I aquesta vegada amb el "RONDALLES, CONTALLES I CONTARELLES". Molta atenció a les cartes i a la publicitat oportuna.

El Casal d'Estiu s'ha acabat, és cert. Però el Casal continua. Futbol, cinema, teatre, i totes les activitats que es puguin organitzar, per tal de no perdre les il·lusions i així, viure la vida de veritat.

**Miquel Vall-Ilosera i
Demiquels**
Director del Casal d'Estiu/87
Consiliari del Casal
Parroquial Llagosterenc

REFLEXIONS SOBRE EL MENJAR

La cuina com a espai de treball

COMENÇAREM partint de la base que en el nostre país es menja generalment bé. Avui dia podem dir que som un poble ben alimentat, tothom menja el que vol o el que li cau millor a l'estómac. Per altra part tenim bons productes i una tradició culinària que ve de molts anys i de moltes hores als fogons. Hi ha hagut persones que s'han passat, el que es diu, tota una vida dins una cuina, sobretot en el passat; avui no ens atrevim a dir tant; hi han intervingut molts factors, m'atreveixo a dir, per sort, que han canviat en gran manera, els sistemes de fer en una cuina: l'aparició del butà, els aparells electrodomèstics, els congelats, els plats precuinats, estalvien moltes hores de feina a les nostres mestresses de casa. Som convençuts partidaris de la modernització de la cuina, avui en l'elaboració dels plats, podem anar per diferents camins i arribar a un mateix, o similar, resultat final.

En aquesta plana que ens ofereix el Butlletí, anirem reflexionant sobre diferents aspectes de la nostra cuina, intentarem parlar de la part mecànica i de la part pràctica d'elaboració de plats; preguem al lector, que vulgui copsar la nostra intenció, que no és altra que la de contribuir a una correcta administració i encertada preparació dels aliments que tenim al nostre abast; ho farem d'una manera senzilla i planera, parlarem dels plats més senzills i casolans que són la base de la nostra cuina i la nostra alimentació, com també els més sofisticats; de fet, tot és per anar passant la vida, si es procura no abusar d'allò que ens pot fer mal.

Aquests escrits aniran dirigits a les persones que amb callada paciència, amb lentitud i moderació porten el pes dels quefers de la llar, preparant i oferint el plat més suculent i substancios al familiar amb més gana, els requisits al desganat, els brous, sopes i biberons als nens i ancians, complaent admirablement el gust de tots ells.

Creiem que una bona educació en el menjar és la base per a una bona salut. Menjar bé no vol dir ésser un golafre,

vol dir, saber triar dels productes que tenim, els que en cada moment ens són més convenients.

Feta aquesta reflexió introductòria, mostrant al lector una mica el nostre pensament gastronòmic, basat en la moderació i la combinació sensata dels aliments, parlarem del local i dels aparells necessaris per al nostre treball:

Procurarem situar la cuina en un lloc privilegiat del nostre habitatge. Els arquitectes i dissenyadors d'habitatges haurien de tenir aquesta norma sempre present. És necessari disposar d'una bona ventilació i llum natural; a l'estiu posarem una protecció a les finestres per l'entrada de mosquits. Cal disposar d'una campana per a l'extracció de fums i bafo. És convenient d'enrajolar les parets fins al sostre. El nostre parer és que els tons clars són ideals per a la cuina. La llum serà intensa, si pot ser fluorescent.

Avui dia, el mercat és ple d'aparells, cada vegada més moderns i sofisti-

cats que simplifiquen enormement el treball a la cuina. Farem esment aquí només dels més necessaris i usals. Procurarem disposar de tres o quatre focs de diferent intensitat, una planxa, graella amb carbó vegetal i forn gratinador. Una taula especial per al pal un tallador de fusta, gavinets de diferents mides i tisores de peix, llosses, cullerots, escumadores, coladors, una escuradora, cassons i cossoles, paella per fer l'arròs i paelles de mànec, passapurés, trinxadora, espremedora de suc, ratllador, molinet de cafè, un corró per a la pasta, batadors, un sedàs, una balança de mà, de morter, diferents pots per als condiments i tants altres en podríem dir. Aquí anomenem els més corrents i que són més adients al tipus de cuina que generalment es fa.

Podríem reflexionar encara llargament sobre cada un d'aquests atuell. Estem convençuts que la pràctica diària és la millor manera d'aprendre a obrar en una cuina. Parlarem de temes molt bàsics. En el proper escrit ens proposem fer-ho sobre la picada i el sofregit, que sense ésser cap plat ni cap salsa són la base i el punt final de molts menjars. Em ve a la memòria el cas d'una senyora que vaig conèixer fa temps, esposa d'un industrial a qui els negocis li anaren tan bé que arribà a tenir molts diners. Alternar amb l'alta societat era un problema per a ella i decidí adquirir més cultura per poder alternar millor. Anà a una acadèmia de capital a refinar-se. El descontent, per part d'ella, fou total. Hi assistí quatre dies. El motiu fou que començaren fent-li omplir quaderns de divisions.

En la cuina ens podria passar el mateix: podríem parlar de fantasies i combinacions rares que es fan avui, tot és molt interessant però més ho és uns bons principis i un bon sentit.

Llagostera i el Gironès

Arran de la consulta del Parlament de Catalunya als municipis sobre la divisió comarcal, l'Ajuntament de Llagostera ha reconsiderat la nostra situació i ha decidit quedar-se en el Gironès. Recollim aquí algunes dades sobre el fet comarcal al Principat i més concretament de Llagostera i la seva comarca.

JA en el s. XIII es troben noms de comarques tot i que no existien com a unitats administratives. De fet, es tractava de designacions relacionades amb l'organització feudal que estaven en certa forma en la consciència popular.

Les idees que al llarg del temps donaren peu a les divisions territorials de l'una o altra índole són ben diverses, concebint des de contrades amb una forta influència de les jurisdiccions (Manescal, 1597) fins a reagrupaments territorials útils al Servei d'Acció Social Agrari de la Mancomunitat (Rendé, 1924) passant per una divisió natural del territori català (Flos i Calçat, 1896), entre altres.

Actualment la configuració comarcal vigent té com a referència la demarcació administrativa en què el principat de Catalunya fou dividit el 27 d'agost de 1936 per un decret del govern de la Generalitat, seguint el projecte presentat per la ponència per a l'estudi de la Divisió Territorial de Catalunya creada el 1931. Així sorgiren, tot recollint denominacions històriques i tradicions populars, 38 comarques agrupades en 9 vegueries on els criteris de l'afinitat física i de relació humana eren valorats de forma diversa.

Sobre Llagostera, la seva comarca i les comarques veïnes

Aquesta distribució ha estat, però reconsiderada recentment pel Parlament i el passat 17 de juliol sortí del Departament de Governació el decret 216/1987 de convocatòria de la consulta municipal per a l'establiment de la divisió comarcal de Catalunya, donant compliment a l'establert en la llei sobre l'Organització Comarcal de Catalunya. En aquest es demana als ajuntaments que en el termini de dos mesos es respongui a la qüestió:

— *Dóna l'ajuntament la conformitat a la integració del seu municipi a la*

comarca que li assigna l'annex de la llei 6/1987, de 4 d'abril? En el cas de Llagostera es tracta del Gironès.

Es demana de concretar la resposta amb un sí o un no, però també es diu que es pot explicar el context en què se situa l'acord pres. La documentació relativa aquesta consulta haurà de ser, per la Disposició Transitòria 1a. de la llei en qüestió, estudiada pel Govern de la Generalitat i en un termini màxim de 15 mesos, presentar al Parlament un projecte de llei per a la modificació de la divisió comarcal aprovada inicialment.

Llagostera és amb 76'61 Km² el municipi amb major extensió del Gironès amb un total de 838'18 Km². Geogràficament està situada en el seu sector meridional als límits amb la Selva i el Baix Empordà. Històricament havia estat de la Selva com també Cassà de la Selva i Fornells de la Selva que actualment són del Gironès o Romanya de la Selva que és del Baix Empordà.

Alguns autors, abans i després dels treballs de la ponència encarregada de la divisió territorial de Catalunya, com Max Sorre o Pere Blasi, incorporen el Gironès a la Selva, atès que des del punt de vista econòmic i social ambdues demarcacions es troben lligades per Girona, que suplanta fàcilment Santa Coloma de Farners, capital més feble. Malgrat aquesta constatació que ja tenien present els ponents de la divisió de la Generalitat s'inclinà a separar-les per tal que les demarcacions fossin equilibrades en extensió.

De fet el Gironès aplega terres ben heterogènies des del punt de vista de l'aspecte físic que Girona influencia en l'aspecte humà, social i econòmic i certament pocs llagosterencs tenen més relació amb Santa Coloma que amb Girona. Tanmateix el medi natural més proper al nucli de població es més afí a la Selva.

A hores d'ara, però, no són ja només les afinitats físiques o culturals ni les relacions econòmiques o els partits judicials que es tenen en compte a l'ho-

ra de la distribució comarcal sinó també els serveis mancomunats. En el nostre cas, serveis com l'abocador, l'institut de batxillerat o l'Institut Nacional d'Ocupació són serveis que es mantenen conjuntament amb altres poblacions empordaneses i que fan que l'antic dilema Selva/Gironès es converteixi en Selva/Gironès/Baix Empordà.

L'Ajuntament decideix

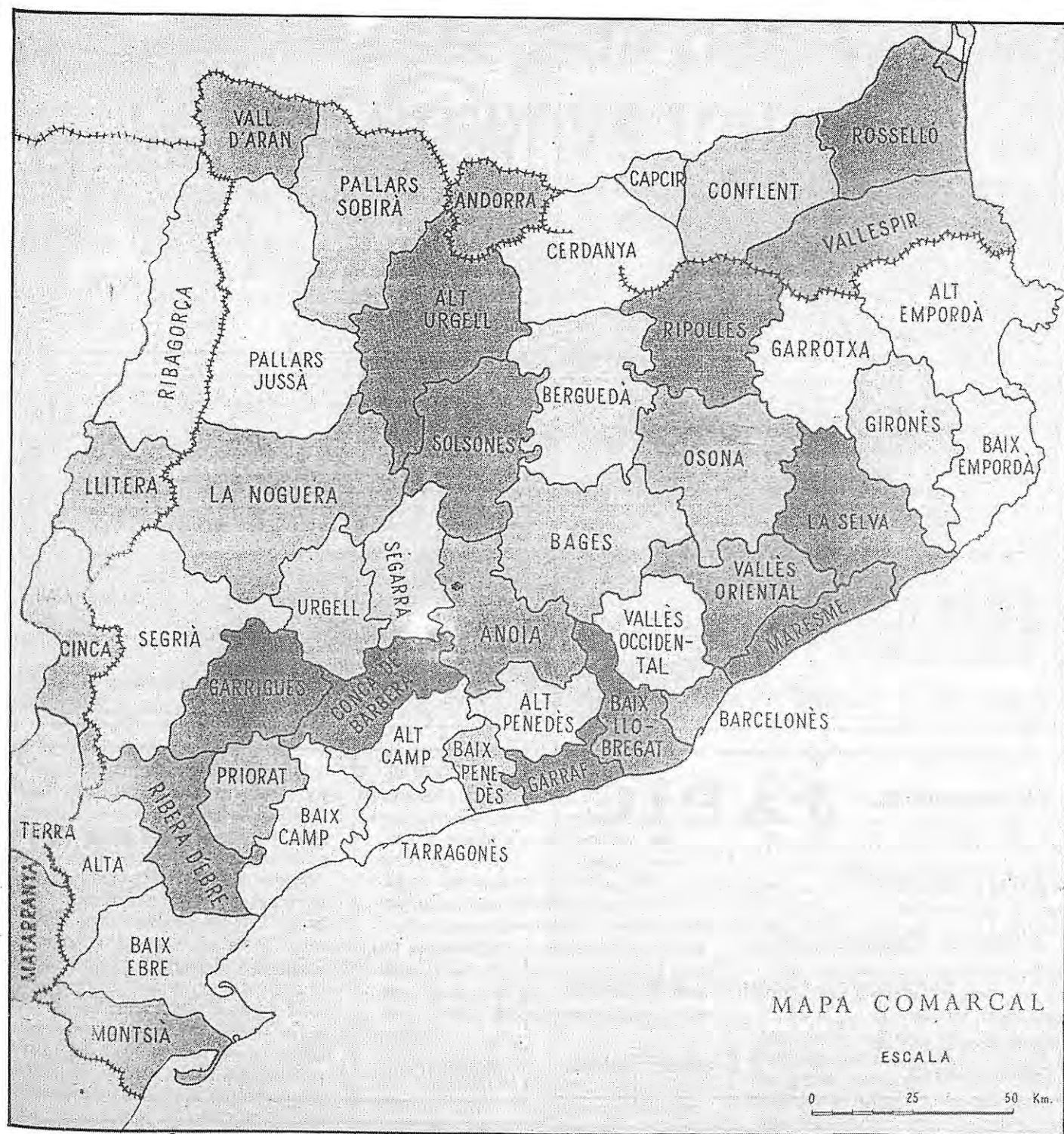
La pregunta del Parlament de si volem o no ser del Gironès fou considerada per l'Ajuntament en ple el 3 de setembre passat. Així es veié que la integració de Llagostera al Gironès *no satisfà plenament l'interès i les aspiracions de la nostra comunitat per les següents raons:*

a.— *La realitat social ha sofert profundes modificacions amb la revolució dels transports i el fet turístic que obren noves expectatives en relació amb els pobles costaners.*

b.— *La major exigència en la prestació de serveis porta a mancomunar-se amb municipis integrats en altres comarques: abocadors, serveis socials, etc...*

c.— *L'entremat administratiu configura una sèrie de serveis disgregats: l'Institut Nacional de Batxillerat, Formació Professional i Comissaria de Policia a Sant Feliu de Guíxols; Institut Nacional d'Ocupació a Palamós i nous partits judicials que modifiquen els actuals.*

Tanmateix tenint en compte que la divisió i l'organització comarcal de Catalunya és un manament explícit de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i per tant, la comarca és un ens territorial bàsic en la nostra organització territorial i que el procediment especial de reforma de la divisió comarcal proposada inicialment permet de procedir a l'adequació a curt termini del mapa comarcal a la realitat actual (es fa referència a la Disposició transitòria es-

Per fer la Llei d'Organització Territorial (LOT), la Generalitat ha partit de la mateixa divisió del 1936.

mentada en el primer apartat d'aquest treball) es decidí *acceptar la integració del nostre municipi a la comarca del Gironès*. La resolució s'aprovà per unanimitat.

Una consideració

Si bé la nostra pretensió en fer aquest petit recull ha estat abordar el tema de forma estrictament local no volem acabar sense referir-nos a la

importància de la globalitat del projecte que pretén configurar el Principat en el futur proper.

Es tracta certament d'una empresa política i com a tal respon a una concepció determinada de la història i defensa uns interessos determinats. Per això no és d'estranyar el rebombori de la LOT, tot i que cal distingir entre un fet polític i "fer política". No entrem aquí en si creiem o no que una revisió de la divisió del 36 s'havia de fer abans de l'aprovació de la llei ni si els criteris

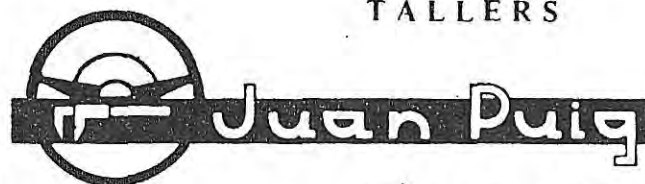
de configuració d'una comarca han de ser històrics o funcionals o com es relacionen els uns i els altres, però al menys volem posar-ho sobre la taula.

Collectiu de Redacció

BIBLIOGRAFIA
Gran Enciclopèdia Comarcal de Catalunya.
Gran Enciclopèdia Catalana
DOGC 864-15.7.1987
Punt Diari 5, 15 i 29.9.1987

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 83 03 89

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00 LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs · Cassettes · Posters · Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25 LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS JAPIC

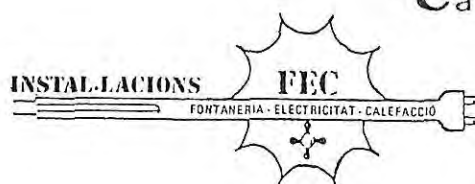
A TOT ESPANYA

Servei de Racaderia de
Llagostera a Girona i a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20
Telèfon 83.01.83

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de **F**ontaneria
Electricitat
Calefaccio

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96 LLAGOSTERA

motos jorma-7

Venda i reparació de
MOTOS - MOTOCULTORS
MOTOSERRES - BICICLETES

Passeig Tomàs de A. Boada Borrell, 10

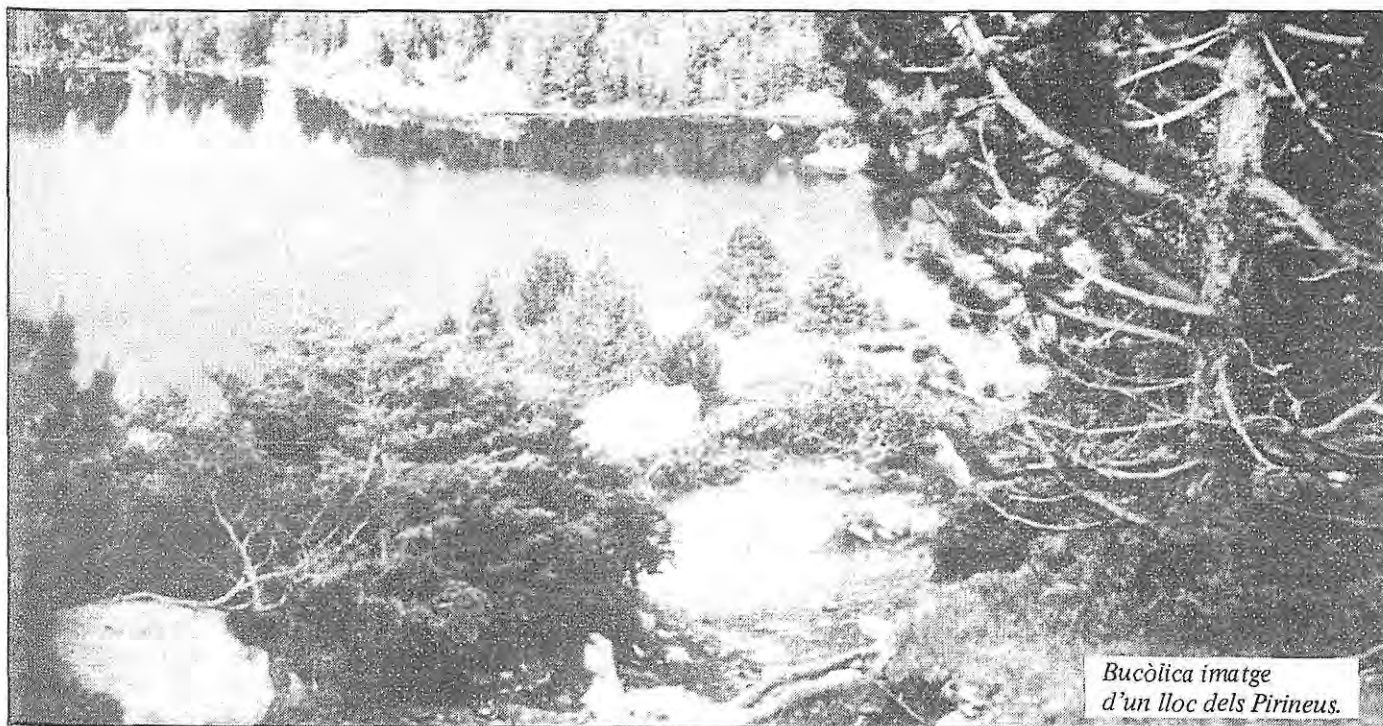
Llagostera

Construcciones
JOSE
Ramirez

Urbanización "Cal Curt"
Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

Passejada per l'Alta Cerdanya francesa

*Bucòlica imatge
d'un lloc dels Pirineus.*

SORTIM de Llagostera a les tres de la tarda en direcció al Carlit. Som sis companys en dos cotxes. Passem per Banyoles, Ripoll, la Collada de Toses i arribem a la duana de Puigcerdà. La policia deixa passar el primer cotxe i para el segon, com si sabéssin que en aquest vehicle hi anés una persona amb el carnet d'identitat caducat. Després d'una petita xerrada també el deixen passar.

Seguim el nostre camí endinsant-nos per les carreteres franceses; cada vegada trobem més boira. Passem per Mont-Lluís, al cap de poca estona entrem en una carretera on s'havien de fer meravelles per no enganxar cap clot; i per ajudar, la boira s'anava fent més espessa, fins que va començar a ploure molt suaument.

Arribem a l'estany de les Balloses on hem de deixar els cotxes i ens posem a caminar; continua plovent però sembla que vol aclarir. Comencem a pujar per un camí força planer, enmig de pins, i passem pels estanys del Viver, Negre, Sec, Comassa, i arribem al llac anomenat "Desert del Carlit" on, els fets que, continuava plovent, la boira no marxava i es començava a fer fosc, va fer-nos decidir a parar-nos per cercar un lloc per dormir. Entre els estanys Llong i Llat trobem una barraca metàl·lica que pot servir de refugi,

però ens trobem amb la sorpresa que els cavalls i les vaques ja li han trobat una altra utilitat, el que ens va impedir de passar-hi la nit, però varem poder sopar arrezerats a l'entrada de la barraca. Tenint les nostres necessitats estomacals cobertes, vam poder començar a plantar les tendes en un lloc que ens semblava arrezerat, però que a l'hora de la veritat no ho era tant, ja que en començar la nit el vent ens va canviar de costat bufant molt fort, malgrat això vam poder dormir una mica.

A punta de clar, reemprenem el camí, ara amb una mica més de desnivell que en unes dues hores, tot passant per diferents llacs i sempre de pujada, ens porta dalt el Carlí, cim més alt del Pirineu Oriental, amb una bonica vista del Cadí, Tossa d'Alp, Puig, Al, Canigó i tota la cadena fronterera.

D'aquesta meravellosa sensació de veure les coses des de l'alçada física no en vam poder gaudir molta estona, ja que hi bufava un vent molt fort i fred i ens vam arrezerar una mica per a poder esmorzar i reposar forces de cares a la baixada tot gaudint de la bona vista.

Se'ns va fer molt curta l'estona que vam passar allà dalt, però el fred manava i vam haver de començar a baixar

cap el lloc on havíem deixat les tendes.

Mentre anem baixant ens trobem molta gent que comença a pujar i pels voltants de les dotze arribem als cotxes, després de fer la pertinent parada per recollir les tendes, i una vegada tenim tots els estris carregats al cotxe comencem la tornada cap a Llagostera tot fent tres parades.

La primera va ser dins territori francès per a rentar-nos una mica a la vora d'un riu, cosa que els peus i altres parts dels cos ens van agrair molt. Després ens vam parar a Puigcerdà per gaudir d'un bon àpat en un restaurant que té allà un home que ha estat molt de temps vivint a la nostra vila, amb qui vam fer tertúlia després del dinar. La tercera i darrera parada va ser a Castellfollit per descansar una mica de les corbes de les diferents collades que acabàvem de passar.

Arribem a Llagostera a mitja tarda, una mica cansats però molt satisfets i amb moltes ganes de tornar-hi. En tota la sortida només vam trobar a faltar una cosa: et vam trobar a faltar a tu. A veure si t'animes a venir amb nosaltres en una propera sortida.

Esperant que així sigui, ja m'acomio fins la propera.

**Joan Sàbat
G.E. Bell-Matí**

Els Argemí, de Breda, un dels grups més "marxosos" que han passat per les nits del solstici.

La commemoració del desè aniversari de la festa del Solstici d'Estiu no va ser tot el lluïda que hauríem volgut els organitzadors. Una certa indecisió a l'hora de preparar-la motivà que es retardés més del previst el dia de la convocatòria i que coincidís amb altres festes si cap més atractives.

Però no ens hem de plànyer, els que hi vam ser ens ho vam passar bé i en definitiva això és el que compte. He assistit a les deu celebracions de la "nit màgica" i l'única cosa que hi vaig trobar a faltar —deixant de banda el personal que estava força desmotivats— va ser l'atractiu encís de les

flames; però estàvem en ple juliol i la prudència obliga.

Tot i això, pensem que cal replantejar la festa a fons si volem que tingui continuïtat. Les vint mil pessetes de números vermells no ens han pas d'espantar —altres anys, pocs, les hem tingut de benefici—, i no necessàriament s'ha de recórrer sempre al suport institucional. De tot això en parlem en un altre apartat d'aquest mateix Butlletí. De moment, gràcies a tots els col·laboradors que permeten, any darrera any, celebrar una festa amb les millors condicions possibles. Que no decaigui!

Estat de comptes "Solstici d'Estiu 87"

Ingressos

Recaptació bar	134.550
Subvenció Ajuntament	26.000
	160.550

Despeses

Conjunt "Verges 87"	45.000
Conjunt "Aquarium 3"	30.000
Coques	26.900
Vi i gel	7.200
Xampany i licors	24.595
Begudes Fullà	18.850
Fra. Massegur (gots, confetti)	8.082
Glaçons gel	2.300
Cessió electricitat	1.000
Instal·lació elèctrica	17.614
	181.541

Total ingressos	160.550
Dèficit	20.991

Agraïm molt especialment la col·laboració de l'Ajuntament, G.E. Bell-Matí, Casino Llagosterenc, Transports Japic, S.A., Instal·lacions Fec, Electrònica Genohar, l'Enrenou Pub, "Sola-dor", Domingo Noguera, Francesc Butiñach, Flors La Margarida.

Collectiu del Solstici

COL·LABORADORS

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

PEIXATERIA PLANA

Telèfon 83.02.58

CASA CORTINA,

teixits i confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83.05.46

TRANSPORTS PAYRET

Cantalops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83.04.94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83.01.35

FARMACIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers, 2 - Tel. 83.02.57

Mobles i Fusteria CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83.05.12

Carretera Tossa - Tel. 83.09.95

FOTOS VALL.LLOSERA

c/. Sant Feliu

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 23 - TEL. 83.03.94

Carns i Embotits

REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvers, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pe' nou nat

i joguines

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 43

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Telèfon 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

VILALLONGA, confeccions

Angel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Angel Guimerà, 24 - Tel. 83.00.44

Rostisseria M. DEULOFEU

Donzelles, 31 - Tel. 83.09.62

CLIMENT FRIGOLA,

pastisseria

CARBÒNIQUES FUYA

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

Aquarama SANT JORDI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUÍS CAMACHO MORENO,

pintura i decoració

Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT,

articles regal i llistes noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

La dolçor que atrau viure en un poble limitat

És cert que viure en una vila xica, com és la nostra, és encantador. Sobretot si hom hi observa que ja tenim la major part dels carrers asfaltats. Això priva d'escampar-s'hi aquella gran polseguera que antany hi havia dominat tant, quan feia vents forts. I a més, s'ha aconseguit no haver d'empassar-se tanta pols ni haver de respirar, afortunadament, tants microbis. I quan hi ha algun aiguat, l'aigua baixa rostos avall. Passa així perquè el poble està edificat en un puig, i a les aigües no els costa gens de descendir cap als torrents. Per això quan plou força, carrers, places i voreres es netegen molt i les pluges que cauen van emportant-se les brutícies cap als rierals. Per aquest mitjà normal, Llagostera sol ser força net. Per altra banda, a mesura d'haver passat els anys, hem vist que s'han construït moltes cases esplèndides per nous habitants. I una de les coses que plauen més residir-hi bé, és en veure la pau, la llibertat i la tranquil·litat que s'hi respira. I és perquè cadascú l'enfila pel seu estat d'ànim que posseeix. Sortosament l'afectiva convivència hi és molt present!

Planyem els qui han de viure en les gran ciutats, primer perquè gairebé ningú no es coneix. Llavors, perquè han de suportar els grans sorolls i respirar a contracor les males olors que produeixen els vehicles, les fàbriques, les calefaccions públiques i privades, les quals llencen continuament les horripilants contaminacions a l'atmosfera. I una altra de les coses més esfereïdores que han de sofrir és haver de sortir durant tot el dia l'enormitat d'engins motoritzats que van i vénen per tots cantons, els quals espanten la gent quan van a velocitats vertiginoses, en particular a les hores d'entrades del treball quotidià. Aleshores és el moment més perillós de prendre mal, perquè els conductors amb les seves presses que duen, semblen com si conduïssin esperitats.

Mentre els qui vivim en els pobles petits, aquests en surts a penes no els notem, sinó que més aviat fruïm d'altres atractius més animadors que ens alliberen les preocupacions, aixequen l'esperit i milloren la salut, com és per exemple la campestre, que només de sortir al llindar de la porta, ja

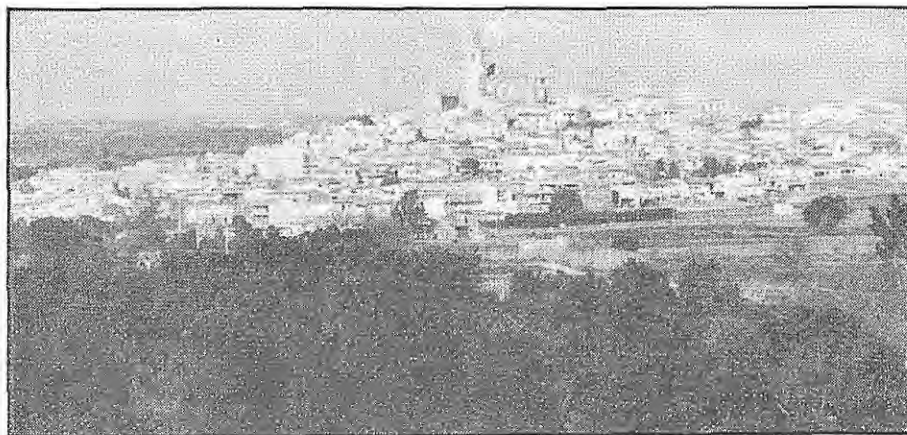

Foto JOVANET

es divisa. I quan hom desitja veure-la de més a prop, pot anar-hi tot passejant amb pocs minuts. I si es vol allargar la caminada, pot arribar-se als indrets dels boscs, que són llocs on es pot respirar l'aire més fi i pur que existeix en aquests rodals. I quan es troba un bonic marge que convida a fer el solitari i asseure-s'hi, allí en efecte, hom pot imaginar-se com s'escola el temps diàfan i alhora s'hi pot descobrir el gran misteri de la contemplació!

Recordo un dia de primavera que vaig anar al pla de Penedes que és un lloc predilecte d'esbarjo per a tothom. Allí vaig veure recs petits d'aigües netes i transparents, uns camps de naps florits, al costat uns altres de blats verds, el cel estava il·luminat d'un blau radiant i amb el conjunt d'arbres qui hi havia a la riera, s'hi dibuixava una panoràmica de distinció indescriptible, que ni pintada podia eixir més perfecte. I l'aire que s'hi respirava era net i dolç. Per això no és gens estrany que aquelles plantes que també l'aspiraven s'hi fessin tan ufanes. I és que aquella visió en la intimitat pensadora em donava un goig fresc a la ment. És a dir que si hom fa el passeig amb gust i alegria no hi ha cap dubte que l'espectacle que ens ofereix tan sovint la naturalesa, ens esperona per comprendre més impertorbablement el secret de l'existència al món. Perquè és evident que no hi ha res, encara, que comogui tant l'esperit, com és la representació dels paisatges naturals. I és que des de Penedes, hom albira de passada la bellesa inconfusible que té Romanyà amb el conjunt de muntanyes i munts que l'envolten meravellosament. Aquest llogarret de configuracions singulars i estupendes fou atret,

estimat i lloat a desdir per la gran escriptora catalana Mercè Rodoreda. En alabar aquests contorns nostres, hom ho fa amb la idea de voler esbrinar-se una mica l'entrellat de la seva bellesa.

Cal no oblidar a parlar també de Sant Llorenç, ja que hi ha una perfecta llum i ombra excepcionals. I encara que són dues coses oposades. Amb tot, aquest lloc, hi ha una vivesa de llum molt abundant, que reflecteix per poder contemplar les vistes excel·lents. És doncs, en aquesta perfecció de llum encisadora que ens permet veure des d'allí amb goig la nostra vila, les rodalies fins passat Cassà de la Selva, amb el fons massís pirinenc, i mirant enrera s'hi albira el puig de Montagut i el de Cadiretes, que són indrets captivadors per engrescar a qualsevol per fer-hi excursions agradables. De tota manera, aquests espais tan extraordinaris citats, són més bonics i recomanats veure'ls des de la tardor fins a la primavera, ja que la sequera de l'estiu deixa l'herba aspra i seca. En fe, es pot dir que en aquesta manera de passar l'estona felig, també té un alt relleu d'imaginació distingit el poble de Llagostera.

Felicitem-nos, doncs, de poder fruit en llibertat d'aquests paisatges que tenim tan opulents. I felicitem també tots els qui han fet possible poder comptar amb un poble tan ben ordenat, cultivat i unit, car és com si diguéssim la imatge i ànima de la nostra vila, la qual desitgem que no perdi mai aquest matís de la seva victòria. Així podrà ser admirada i estimada pels llagosterecs i forans!

Josep Vila i Soteres

Pessimisme infundat

HE pensat tornar a parlar de Catalunya, però no precisament d'història, cosa que ja vaig fer en un passat recent. El que em decideixo a fer ara és sortir al pas d'aquest pessimisme, per a mi tan infundat, que transpiren certes manifestacions, com també certs escrits que són difosos públicament. També això passa a amics meus, malgrat que estan impregnats d'una catalanitat plenament demostrada i sostinguda.

Tot i considerant-me estar molt lluny de voler d'il·lusions i rebutjant a la vegada acceptar d'enganyar-me jo mateix, sostinc que no puc admetre aquest pessimisme tan derrotista, ja que la visió que jo tinc del procés evolutiu del fet català, em diu que si bé la situació d'ara no és bona, s'ha d'admetre que cada dia es van guanyant posicions.

Si reculem algunes desenes d'anys, com jo puc fer, veurem com del començament d'iniciar-se la renaixença del sentiment de la nostra condició de catalans, és a dir de sentir-nos novament catalans, les coses eren diferents. Eren comptats el qui escrivíem en català (no perfecte com és natural) ja que a les escoles tot es feia en castellà, i era ignorada totalment la nostra llengua.

I amb tot això, molt bé recordo molts detalls viscuts personalment que molt bé m'ajuden per establir comparacions il·lustratives de com s'ha anat guanyant terreny, cosa que treballa en contra d'aquest pessimisme infundat. Recordo el fet de la primera publicació en català del programa de la Festa Major (d'això fa, quasi res, seixanta anys), com també recordo que essent jo part integrant de la directiva d'una societat (era això pels anys trenta) vaig insinuar que el treball escrit que ens calia fer, potser fora millor que es fes en català, objectant els companys que el costum d'aquella cosa era fer-ho tot en castellà, cosa general com ja he dit. Fets com aquests en recordo força, tot pensant com avui han canviat molt les coses.

Com que potser per haver parlat de massa enrera no serà possible per a alguns que aquest escrit poden llegir, de sentir-se suficientment orientats per poder fer comparacions, m'avinc a escurçar bona part del temps, posant com a punt de sortida el mateix període de l'acabament de la dictadura que ens deixa molt mal paratas, ja que la perse-

Actes com el que il·lustra la fotografia —dia d'agermanament amb Almedinilla— són importants per a una millor adaptació dels immigrants.

cució contra tot allò que només tenia un poc de sentit de català era total, cosa només possible de fer, quan els sentiments són clarament de caire venjatiu.

És bo consignar també el fet de deixar-nos un feixuc problema, consistent de tenir curad'assimilar aquesta gran massa de no-catalans, que la dictadura, amb tota la seva premeditació, procurarà de fer-nos venir.

I reprement ara la demostració del guany aconseguit per obra i gràcia de l'interès i treball que els catalans conscients han vingut realitzant, podem constatar que avui tenim escoles catalanes, diaris i televisió en català, una administració que en català treballa i també comptem amb grans avenços en molt d'allò que és particular i lliure, és a dir, que és quasi general poder expressar-se i ser entesos amb la nostra llengua. Precisament acaba de publicar-se ara una informació oficial posant de relleu un espectacular augment de la comprensió del català.

Als bons amics predisposats al pessimisme, els fan impacte aquells fets aïllats comesos per certs elements que es troben mancats d'una clara i també de bona voluntat per aprendre i estimar. Lògicament la seva posició és falsa i en el fons irrespetuosa, ja que pretendre treballar i viure en un país rebutjant la seva manera de ser, és cosa mancada de sentit comú.

L'immigrat Francesc Candel, l'home a qui els catalans conscients devem un sentit agraïment, diu en el seu llibre "Els altres catalans", que l'adaptació a Catalunya per part dels immigrants era cosa d'una generació, però si per causes diverses i de forta concentració dels vinguts a casa nostra això s'allarga, tenim els catalans la necessària fermesa i bona voluntat per a ben guanyar aquesta causa. Que no pensi ningú que a Catalunya és possible la implantació d'una llengua diferent a la nostra.

Per aspiració a una màxima formació instructiva, ens plau als catalans conèixer i parlar el castellà, com igualment el francès i l'anglès i com més altres llengües millor, però el nostre fet clar i digne és conservar i millorar allò que és ben nostre.

Deia el pensador castellà José M. Pemán que "el catalán es un vaso de agua clara". Daixò n'estem convençuts com també que el pessimisme és fora de lloc.

El que és necessari és mantenir i reforçar la nostra preseverància i la nostra voluntat de treball. Endavant doncs la Catalunya digna amb la seva pròpia i gloriosa parla que és vella ja d'una sèrie de segles, havent passat com totes les coses, un temps més bons d'altres.

Francesc Falivene.

El Casino de Llagostera

L'ANY 1891 el CASINO LLAGOSTERENSE ja havia posat la primera pedra de les obres de construcció del seu primer edifici. Les obres principals varen durar fins l'any 1913. Primer es va construir l'edifici del costat de l'Agrícola, o sigui el de l'esquerra mirant des del carrer, que inicialment va servir de saló cafè amb tots els seus serveis.

L'any 1894, la Junta Revisora d'Obres, composta per Josep Avellí, Narcís Vidal, Andreu Vergés i Francesc Vilà, donen compte que ja s'han gastat 62.818 pessetes i que continuen les obres. Els arquitectes foren els mestres de cases, els germans Pasqual i Esteve Saura; els constructors: Miquel Mundet, Marià Zamorana, Narcís Verdaguer, Joan Canet, Dionís Recolons i Silvestre Bach.

En tenir més increment la societat, l'any 1910 es va construir l'edifici de la dreta (prop de can Pallí) deixant un gran pati central com a jardí, tancat pel carrer amb una gran porta de ferro. En aquest edifici, s'hi va traslladar el saló cafè que estava en el primer, i aquest es va transformar en saló de ball, concerts i teatre, amb el seu escenari; als baixos es construïren, tot al voltant, uns llotges, mig metre més altes que la platea i a sobre, sostingut per unes columnes molt primes, una gran galeria i el galliner.

El nou saló cafè (entrant, a la dreta) al lloc on avui hi ha la discoteca, es va construir amb el mateix estil vuitcentista, igual que el primer per fer simetria. Tenia totes les comoditats de l'època: consergeria, cuina per fer el cafè amb grans calderes, magatzem, serveis sanitaris reglamentaris, i en un local reservat una important biblioteca, la gent feia cua per entrar-hi, conservant sempre un gran silenci. Als matins, en el pati, algun empleat de la consergeria, torrava els grans de cafè amb la torradora esfèrica rotativa, escalfada amb carbó de llenya, desprenent un agradable aroma de cafè per tot l'ambient.

L'interior de l'edifici era del mateix estil, amb tendència al modernisme, amb sis importants pintures murals, pintades pel professor Rafael Mas, i el cèlebre pintor de Cassà de la Selva, Sr. Benet.

A la paret de la dreta, entrant des del carrer, i en el centre hi havia una gran pintura de quatre metres d'ample per tres d'alt, en què tres centaures gegants, mitològics, en un preciós paisatge

Foto JOVANET

Foto FARGNOLI

Llagostera: plaça de la República, i el casino:

Dues imatges del Casino. A dalt la nevada del 1983. Abaix una fotografia d'abans de la guerra, al fons Can Romeu, avui lamentablement enderrocada.

ge de muntanyes, plans i boscos, fugien espaiats pel soroll i la visió del primer automòbil, que corria rompent la idíl·lica naturalesa. A cada costat d'aquest mural n'hi havia un de més petit, d'un metre i mig d'ample per la mateixa alçada del primer, que en figures femenines, quasi nues, de mida més natural, representaven la primavera i l'estiu.

A l'altra paret de l'esquerra es repetien els mateixos plafons. El de mida gran, representava un paisatge bucòlic del camp, amb agricultors dels dos sexes i infants recollint productes dels conreus, i també fruites; al fons, un gran complex industrial en

construcció, amb les seves bastides, edificis, xemeneies, tallers, brujit de carruatges i treballadors, rompent la tranquil·litat de l'ambient rústec primitiu. A cada costat també es repetien els plafons més petits de l'altra paret, amb les mateixes mides, representant la tardor i l'hivern.

Al fons, a la paret central, hi havia el taulell de servei, empotrat com si fos un escenari, i a cada costat un gran mirall que reflectia tot el local, i a més una porta per anar als sanitaris i una altra per al personal de servei.

Del sostre, centrats en grans plafons decorats amb motllures i flors, en penjaven cinc llums de ferro, forjats

pel serraller Pau Jacop, que funcionaren primer amb gas de carbur acetil·là, després amb gas públic i últimament amb electricitat, procedent de la dinamo de la farinera d'en Roure i més tard amb electricitat de la companyia La Cooperativa d'electricitat de Girona.

Per l'any 1915 a l'edifici de l'esquerra, entrant des del carrer i darrera de la porta de ferro que tancava el pati es construí una caseta en què s'instal·laren les DINAMOS per augmentar la potència elèctrica i poder fer cinema al local de ball. Seguidament hi havia una porta per la qual, des del jardí, es podia entrar a l'esmentat local, i més endavant una altra caseta amb les taquilles per vendre entrades.

Sobre el mateix local exterior de les dinamos i tocant al teulat, es muntà una cabina d'obra, penjada, per instal·lar-hi els projectors de pel·lícules; s'hi pujava per uns esglaons de ferro clavats a la paret. Aquesta cabina obligava a fer les projeccions de viaix, per la qual cosa hi havia dificultat de visió.

Per resoldre aquest problema, més tard, es va construir a la façana principal, una altra cabina penjada i volada, respectant l'estil de tot l'edifici existent.

L'any 1930, tots els edificis d'aquesta època i estil foren derruïts per fer la gran reforma i ampliació, solament es respectaren les parets mestres i els teulats principals, i es construí el magnífic i complex edifici d'estil neo-clàssic actual, obra de l'arquitecte Lluís Esteve de Girona.

L'any 1953, a causa de la competència per la construcció d'un altre cinema a la localitat, el Casino perfeccionà el seu local donant més profunditat a la sala, ampliant l'escenari, suprimint les antigues llotges i les seves columnes, perfeccionant la galeria, el local de màquines i la platea, i instal·lant, a més l'aire condicionat, sota la direcció del mateix arquitecte Sr. Esteve, que havia fet els projectes de l'any 1930, i amb els constructors Ragolta i Soler de conjunt.

Emili Soler i Vicens

El contraban no és "flors i violes"

ELS personatges, com també el lloc on es desenvolupa aquest conte són imaginaris, la semblança que pugui haver-hi amb el món real, es pura coincidència.

Veníem de rebre un carregament de fardells d'una goleta que estava ancorada mar enfora. El cas era arribar a la Foradada, abans que la mar grossa tapés l'entrada de la cova, però anàvem amb vent contrari i els remes havien de fer tota la feina; aquella lentitud per avançar perjudicava l'empresa en gran manera; sort que el meu company, en Perot de cal Rando, era forçut i bon company a tota prova.

Vàrem haver de bogar com dos desesperats per arribar a passar el corredor de la cova, amb prou feines, però els fardells s'havien de descarregar per força, perquè era l'únic lloc ignorat pels carabiners, i que, després, podríem treure discretament quan ens convingués. Era un amagatall segur, però en aquells moments de plenamar, l'operació es feia difícilíssima; ben bé, havíem tardat mitja hora massa a arribar. Vàrem entrar, doncs, amb trucasades i amb penes i treballs.

A dins la cova era molt fosc, solament una clariana de llum entrava per l'única obertura de la mateixa entrada de la cova. Els fardells varen ser estibats el més amunt possible, entre l'escambell de rocs que s'hi formava a l'interior. Una llanterna de petroli que dúiem per a aquests casos, ens feia minsa llum.

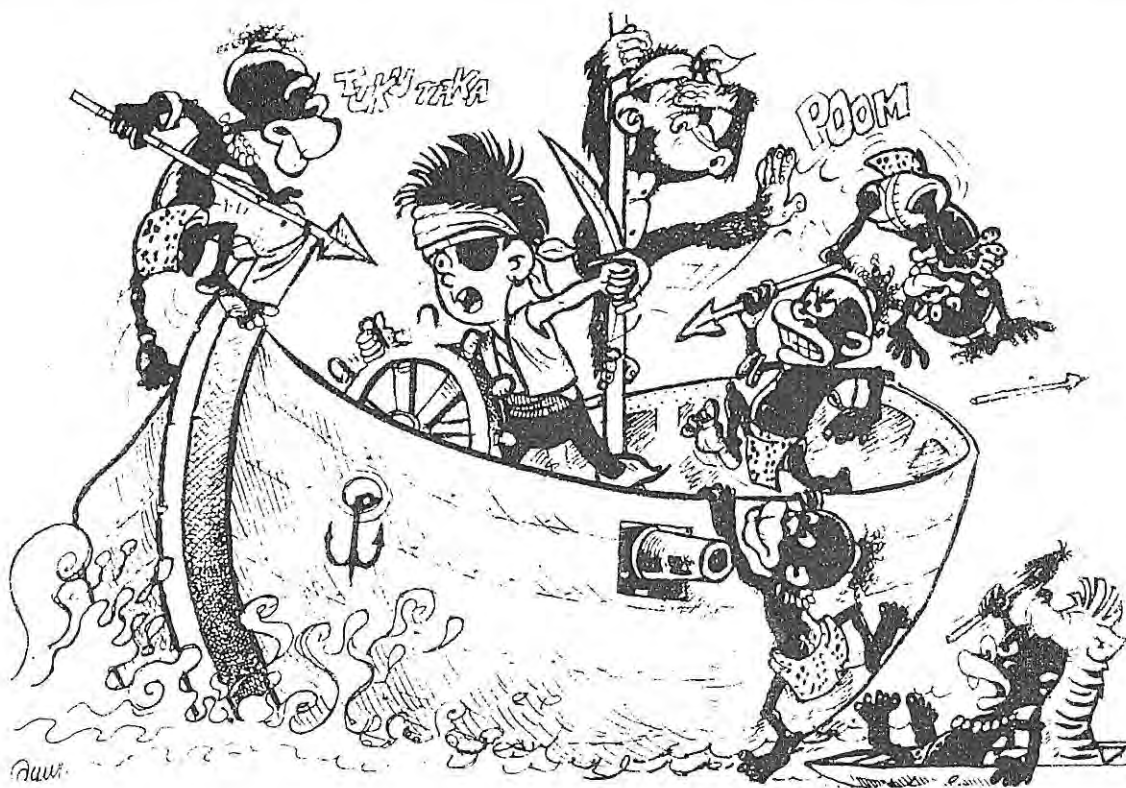
Quan vàrem estar llestos, el mar havia pujat tant que ja les onades tapaven la sortida, compriment l'aigua amb un gran tarrabastall d'escuma que ens impedia la sortida. La fressa del mar no ens deixava entendre les paraules. Vàrem comprendre que era inútil intentar la sortida en aquells moments. Mentrestant, pujàvem la barca el més enlaire que ens van permetre les nostres forces. Amb aquesta operació, en Perot, va errar el peu i caigué de cap a les pedres voreres quedant estabornit. Si no l'arribó a collir a temps, ara seria dels peixos.

Després vingué "la grossa" per a mí. L'aigua creixia amenaçant..., esbogerada, i l'escuma llepava tot l'entorn com si ens volgués engolir. L'única llum era la de la llanterna que s'esmortia per l'escasseig de petroli. En Perot havia perdut els sentits, i jo, poc se'n faltava; el traüt de les onades comprimides en el reduït recinte de la cova em tenia atabalat de debó.

A fora, el vent de llevant devia xiular amb tota la seva força, però jo ja no el sentia, i en Perot, encara menys.

— Què em tocava fer? Allò semblava l'acabament del món. Estava moll i enfredorit, i a punt de perdre l'embarcació, ja que una petita esllavissada de rocs, i res hi seria a temps.

Va apagar-se la llanterna i un fum negre va ennegrir més aquella situació fent-la esdevenir desesperada. Vaig encomenar-me a Déu. Era el moment crític; en semblant trànsit, el cos a la

deriva en perill de naufragi, l'instint de la vida s'arrapa a la fe, que pot fer miracles.

Les forces em flaquejaven, la fressa era espantosa, la fosca completa, la respiració difícil, sense l'esperança de rebre ajuda de fora, ni de poder ajudar l'amic Perot, el qual vaig posar més amunt bo i refrescant-li la petacada.

Per una mena de rondinar, vaig comprendre que reaccionava favorablement. Ell tenia la sort d'estar inconscient de l'aventura, almenys per una bona estona, però l'angúnia quedava tota carregada a sobre meu.

Aquell inflament de l'aigua era suficient per acabar amb totes les esperances; aquelles ratxes d'escuma rebolcant-se sense solta, cada cop més enfurismades m'omplien de paúra. En tal situació, vaig desconfiar de la nostra salvació, car la mar anava pujant,... pujant sempre, i ja crec que devia arribar a mullar els fardells de baix. De sobte, l'aigua s'esfonsava com xuclada per una força furiosa... descomunal. Tot això, jo ho pressentia per instint, ja que la cova s'havia convertit en una gola de tenebres.

Vaig pensar amb els de casa. Ells no pensarien amb els treballs que jo passava, i ja no confiava veure'ls més. Si hagués depès de mi sol, hauria intentat sortir nedant pel forat de la cova, a pesar de ser una temeritat, a causa de la pressió de l'aigua que venia empesa des de fora.

— Sí, la vida ben mirat no és res més que un somni, una misèria,... pen-

sava,... potser la culpa ve de lluny... D'haver-me ficat al contraban... Va ser una hora estúpida.

La mar continuava roncant amb tota la seva força, amb tota la seva ràbia. Si en sortís d'aquesta seria com si tornés a néixer, vaig pensar entre mi; però el mar ens tenia a les seves grapes: potser aquest era el nostre destí.

A cada nova empenta de l'aigua, l'escuma rebatia amb més fúria donant la sensació que la cova ressonava amb una veu de tomba. Semblava com si les roques fessin alçaprem... cruixint de mala manera, i que el cruiximent se'm ficava a dintre meu, arribant fins al moll dels ossos, com si la vida hagués trobat el seu fi.

Vaig meditar, vaig palpar-me per a convèncer-me que tot allò no era una fantasia, una febrada; si bé tremolava com una fulla d'arbre, era conscient del que passava. Vaig palpar el Perot,... cruixia de dents, però va moure les cames molt vistent. Era tant viu com jo, vaig pensar més assossegat, però el temps passava lent, com el d'un condemnat que esperava l'última sentència.

Per fi, vaig notar que el mar no feia tanta fressa. Bon senyal, i palpant... palpant, es notava que l'aigua havia minvat força. Com que mirava cap a l'indret del forat de la cova, em va semblar veure una clariana. Va ser un instant, una obsessió, qui sap si somiava, tenia el pensament tan atabalat...!

Però; a la poca estona es va repetir la claror més allargada. S'havia iniciat la baixamar, allò n'era un indicatiu, i per tant estàvem quasi fora perill. Era doncs, qüestió d'esperar.

— Perot... Perot...!, vaig sacsejar-lo, masegar-lo, pessigar-lo!

Al final va exclamar: —Què,... què passa?... posant-se les mans al cap.

— Nom de Déu!... que no estàs al cas? El que passa és que no podem passar.

— Sí... no ... passar...

— Hem d'esperar, saps...!

— A quí esperem...?

— La senyora... a la mar, que ens doni permís per a sortir.

— Sortir... hem se sortir?...!

— Sí que no ho veus que ens hem ficat a la gola del llop?!...

— Sí, del llop...

Vaig creure un moment que en Perot no les clissava totes; seria la causa d'haver quedat estabornit?... Però en veure la clariana de l'entrada de la cova, va reaccionar feliçment.

— Què fem aquí parats...

— Just, devem entornar-nos, la mar ha minvat molt i està més calma.

En Perot, que ja es podia valer ell mateix, més que res amb la intenció, m'ajudà a fer esllavissar la barca a l'aigua; ens hi ficàrem amb les precaucions del cas, i poguérem sortir d'aquella tomba a la mar lliure, tanmateix, com si tornéssim a la vida.

Encara hi som a temps

APUNT d'entrar a la tardor és un bon moment per a la reflexió. En aquestes mateixes planes parlem de la poca afluència de personal al desè aniversari de la festa del Solstici d'Estiu, sens dubte la festa més lúdica de totes les que celebrem al poble. El Solstici s'ha anat transformant amb els anys en una història ben diferent a la que inicialment la motivà; no ha estat res premeditat, senzillament hi ha caminat per si sol. Les reminiscències paganes del seu origen han mantingut una nit festiva caracteritzada per una plena llibertat d'acció que només s'ha manifestat negativament amb algun excés en la beguda, que en tot cas ni és ni més ni menys que els que se solen produir en qualsevol discoteca.

El fet és que el Solstici d'Estiu es troba en un punt mort. L'evolució ha quedat estroncada. Els organitzadors quedem absorbits per l'esforç que representa la seva preparació i des de fa un temps la proposta festiva és la mateixa. Aquest any és el primer que el Col·lectiu de Redacció del Butlletí s'hi ha abocat plenament, però el retard de la convocatòria, l'oferta musical i la coincidència amb altres alternatives, van deixar la festa amb un cert regust que quelcom no acaba de funcionar.

Personalment ho tinc molt clar: ens renovem o pleguem. Ara no és el moment de presentar alternatives, però de ben segur que n'hi ha. Una altra qüestió és el rebuig, constatat, que hi ha per cert sector de la població, cap a la festa del Solstici, i no ens hem pas de remuntar a un tràgic accident, que va ser senzillament això un accident, com en passen cada dia a centenars, a milers. Hi ha gent que pensa que el divertir-se fins a la sortida del sol és antinatural, és d'eixalabrats o d'inconscients. Hi hauria moltes respostes per donar a aquestes ments benpensants, però em quedo amb la més fàcil: ells s'ho perden.

Festa Major

Si el Solstici està de capaciguda, no podem pas ser més optimistes amb la Festa Major. En els darrers anys s'han fet avenços importants com és la formació d'una Comissió de Festes integrada per representants de totes les entitats del poble. La programació s'ha discutit assembleàriament; el bar de l'envelat ha estat concedit a entitats; s'han recollit idees importa-

"Hi ha gent que pensa que divertir-se fins a la sortida del sol és antinatural...". A la foto d'una nit de solstici, els dos Peps —avui retirats de la "farra" quotidiana—, fent "titius".

des d'altres poblacions, com el correfoc de matinada;... però la festa continua estant a la UVI, no aixeca el cap.

Si algú s'esvera pel meu derrotisme només ha d'arribar-se fins a Cassà i veurà la diferència. Un altre poble, Vilobí d'Onyar, molt més petit, aquest any ha iniciat una nova experiència fent tots els espectacles gratuïts. El canvi ha estat brutal, una festa que era deficitària ha passat a ser participativa i amb superàvit, només amb una mínima aportació municipal.

Com a idea global, entenc que totes les festes majors han de ser gratuïtes. El poble que està de festa ha de convidar els veïns i forasters a gaudir dels seus actes. Per escurar les butxaques ja n'hi ha prou amb els firaires, d'altra banda indispensables pel concepte que hi ha de festa major. Hi ha molts pobles que segueixen el classicisme de Llagostera, però a les seves festes aviat passa com aquí, només interessen a un cercle tancat.

La meua proposta és molt concreta. Primer: s'ha de crear una comissió motor que es faci càrrec del conjunt de la festa, que coordini els actes i dinamitzi els aspectes més participatius: correfoc, espectacles infantils, balls,

teatre, etc. Segon: Els cinc mil habitants que formem aquesta comunitat hem d'entendre que abans de res la festa és per a tots nosaltres i per tant hem de participar-hi activament, i com a mínim, econòmicament. Sóc totalment partidari que hi hagi una **aportació voluntària-obligatòria** de cada casa. La festa ha de ser **gratuïta**, llevat casos exepcionals (un espectacle d'alt cost), i no per això s'han de descurar aspectes tradicionals com les sardanes, el concert o el ball de gala. Tercer: la comissió ha de continuar oberta a totes les entitats, però el motor base han de ser els **joves** —i no poso límits d'edat—. Si falla aquesta tercera condició, m'hauré de començar a plantejar si el meu exili forçat de dilluns a dissabte, l'he d'ampliar al diumenge. El poble s'haurà convertit com el d'una famosa novel·la de Juan Rulfo.

Joan Ventura Brugat.

C

(

el))) bulleti ((((ens))) 9

Esport de competició

L'esport de competició resta a punt de rodatge, ja que els diferents equips dins de les seves diferents especialitats, han començat els seus entrenaments, amb il·lusió i esperant portar a cap una bona trajectòria esportiva al llarg d'aquesta propera temporada. Nosaltres volem posar de ressò aquest fet, i a continuació detallem les especialitats, els components dels equips i aprofitem per cridar l'atenció a tots els aimants de l'esport per l'assistència als partits donar suport nostra mainada i jovent, per aquest motiu notifiquem els horaris i dies dels partits. També demanem el suport per part de l'administració local, ja que no n'hi ha prou a col·laborar amb lliurament de trofeus i monetàriament, crec que el millor és viure l'esport en totes les seves vicissituds.

ESPORT EXTRA ESCOLAR BASQUET

Campionat Escolar Comarca del Gironès

Equip de Mini Aleví Masculí

Plantilla: Carles Ventura, David Ruiz, Sergi Marcos, David Oliveras, Jordi Cabarrocas, Jaume Castelló, Rafa Ramírez, Esteve Pastoret, Emili Darder.

Entrenador: Francesc Nuell.

Entrenaments: Dilluns i dijous de 7 a 8 de la tarda.

Partits: Dissabtes al matí.

Equip Bàsquet Infantil Masculí *Campionat Federat Provincial*

Plantilla: Antonio Giménez, Joan Elenes, Teo Pulido, Xavier Ventura, Jordi Parés, Toni García, Jordi Romo, Marçal Soler, Xavier Mallorquí, Francesc Reina, Martí Callol, Jordi Pascual, Oscar Malagón.

Entrenador: Francesc Nuell.

Entrenaments: Dimarts i dijous de 8 a 9 del vespre.

Partits: Dissabtes a la tarda.

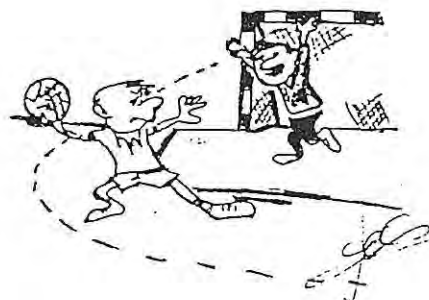
Equip Bàsquet Infantil Femení *Campionat Federat Provincial*

Plantilla: Irene Moreno, Núria Matteu, Anna M. Vendrell, Elena Ramírez, Mònica Lloveras, Margarida Darder, Lourdes Gurnés, Raquel Peradalta, Geni Expósito, Maria Ortega, Montse Parxach, Sandra Soler, Maria Ortiz, Emma García.

Entrenadors: Esthel Martí i Joan Soler.

Entrenaments i partits: Pendent de determinar.

HANDBOL

Equip Aleví Masculí

Plantilla: Marc Viñolas, Carles Cáceres, Marc Parés, Xavier Ramírez, Oscar Toledo, Josep Verdaguer, Juanjo Malagón, Albert Expósito, Jordi Soler, J. M. Gardón, Lluís Pedraza, Xavier Lloveras.

Entrenador: Francesc Nuell.

Entrenaments: Dimarts i divendres de 7 a 8 del vespre.

Partits: Dissabtes al matí.

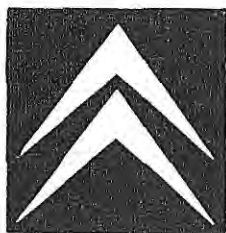
Equip Infantil Masculí

Plantilla: David León, Joan Soler, Joan Mayor, Jordi Puig, Jordi Moll, Robert Pou, Sergi Descayre, Jordi Pla, M. A. Malagón, Gerard Parés, Jesús Añón.

Entrenador: Francesc Nuell.

Entrenaments: Dimecres i divendres de 8 a 9 del vespre.

Partits: Dissabtes al matí.

Talleres Bernis S.A.

LLAGOSTERA

HOQUEI PATINS

Campionat provincial juvenil

Porters: Toni Miquel
Xavier Buch
Defenses: Jordi Pinsach
Joan Malagón
Davanters: Jordi Sureda
Jordi Displàs
David Trias
Rafa López
Entrenador: Dani Rodes
Entrenament: Dilluns i divendres a les 22 h.
Partits: Diumenges al matí a casa i dissabtes

BÀSQUET FEMENÍ

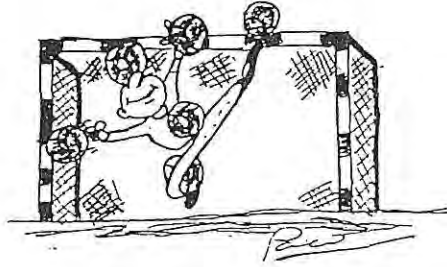
Equip sènior - 2a. Categoria

President: Emili Darder
Delegat Pista: Magarida Esteve
Plantilla: Carme Casas, Núria Sáez, Felisa Ruiz, Dolors Ruiz, Esthel Martí, Dolors Grau, Anna Gascons, Helena Montiel, Iolanda Carmona, Encarna Moreno, Pilar Miquel.
Entrenador: Salvador Clotas
Delegat: J.M. Romo
Entrenaments: Dimecres a 2/4 de 10 de la nit i els dijous a les 9 de la nit.
Partits: Dissabtes a les 6 de la tarda.

Equip juvenil

Plantilla: Teresa Gurnés, Anna M. Ramos, Núria Rissech, Joana Martí, Rosa Mayor, Mònica Breto, Anna M. Jiménez, Rita Ribes, Marta Rodes.
Entrenadora: Felisa Ruiz.
Delegat: Jordi Rossiñol.
Entrenaments: Dimecres a 2/4 de 9 de la nit i els divendres a 2/4 de 9 de la nit.
Partits: Dissabtes a 2/4 de 5 de la tarda.

FUTBOL

U.E. Llagostera Temporada 87-88

Categoria I Regional

President: Santiago Ramírez.
Vice-president: Angel Hernández, Robert Corominas, Nicolau Molina.
Tresorer: Francesc Roger.
Secretari: Joaquim Carbó.
Vocals: Josep Carreras, Francesc Comas, Joan Vila.

Plantilla:
Porters: Salvador Malagón, Joan Lloveras.
Defenses: Pompeio Pascual, J. A. Pomares, Jordi Mulleras, Vicenç Comas, David Font.
Centrecampistes: Josep Miquel, J.A. Ortiz i Oviedo, F.M. Torres, Josep Cardona, Jesus Malagón.
Davanters: Pere Masó, Rafael Ruiz, Josep Lloveres, J. Pérez i Zumaquero.
Entrenador: Remigi Gascons i Viñas.
Entrenaments: Dimarts i dijous a 2/4 de 9 del vespre.
Partits: Diumenges de 3 a 5 de la tarda segons alçades temporades.

CASAL PARROQUIAL LLAGOSTERENC

Campionat provincial juvenil 3a. Divisió - Grup 23

Començà el torneig el 27-9-87
Plantilla: Xavier Sánchez, Francesc Vilanova, Lluís Mateu, Xavier Perals, Ferran Gómez, Marc Planes, Ricard Vidal, Miquel García, Albert Sala, Jaume Boada, Xavier Planella, Carles Coll, Jordi Cárcamo, Marc Parxachs, J.M. Jiménez, Carles Sabarí, Santi Navarro, Xavier Luz.
Entrenador: Lluís Carrasco.
Delegats: Lluís Planes, Lluís Parxachs.
Entrenaments a les 20h al Camp Municipal.
Partits a les 11h 30m al Camp Municipal.

Campionat provincial infantil 2a. Divisió - Grup 1r.

Començà el torneig l'11-10-87
Plantilla: Ramon Soler, Joan Soler, Santi Delmonte, Óscar Ramírez, David Puig, Joan Lozano, Ricard Planas, Fèlix Montiel, Jordi Cabarrocas, J.M. Ramírez, Sergi Nieto, Jordi Moll, Ferran Reberter, David Palomo, Antonio Ordoñez.
Entrenador: Manolo Mejias.
Delegats: José Ramírez, Fèlix Montiel.
Entrenaments els dimecres a les 20h. al Camp Municipal.
Partits els dissabtes a les 16 h.

També hi ha l'equip Aleví Escolar dins del Grup C que té com a entrenador en Ferran Gómez. Fan els entrenaments, tots els dilluns a les 20h., en el Camp Municipal i els partits els dissabtes a les 15h de la tarda en el Camp del Casal. La relació de la mainada d'aquest equip ens és impossible de donar-la, ja que en aquests moments es troba en tràmits de la Generalitat; però es compta amb uns 30 nens aproximadament i com sempre passa, es pot modificar a mesura que el campionat continuï.

Paco Cortés.

El nostre futbito

UN any més, amb l'arribada de les vacances estivals, s'ha portat a terme el cinquè campionat local de Futbol-Sala, en el qual catorze equips: AUTONOMS-21, BAR FINA, BRONXS, CAENOS, CAN PEP, CASINO, ENRENOU, SPANDAU, SAPANDAU SPS, ESPORTS CANO, GESTRONICA, JOSMA JARDINET, JULIUS i TROPIC, han mesurat les seves forces físiques i tècniques, unes vegades anivellades, d'altres dispars, amb qualitat i sense, però això sí, tot amb alegria, honradesa, convicció d'equip i respecte vers el contrari, és el que ha predominat a nivell general.

Per altra banda, també ha predominat la **quantitat** dels equips a la **qualitat** del joc, que s'ha desenvolupat i que sincerament el considero pobre amb comparació amb edicions passades.

La majoria dels equips han estat formats per nois d'una mateixa colla.

El campionat s'ha desenvolupat en dues fases ben diferenciades, la primera amb confrontacions tipus lliga i un cop finalitzada, els quatre primers classificats han disputat una segona fase, amb el mètode de play-off, quedant la classificació final de la següent manera:

- 1.- SAPANDAU SPS
- 2.- BRONXS
- 3.- JOSMA JARDINET
- 4.- BAR FINA

Després d'haver viscut tant a nivell esportiu, com a nivell d'espectador neutral aquest cinquè campionat, seria bo de fer una valoració crítica, però això sí constructiva, potser per conscienciar la gent per a properes edicions.

No voldria caure en errors comparatius, del que fan o deixen de fer en altres llocs, ja siguin propers o llunyans, perquè cada campionat resta englobat dis d'unes característiques pròpies; el que sí voldria és tocar uns punts que crec fonamentals i que l'experiència ens va donant any darrera any i d'aquesta manera ajudar a tot aquest

grup de persones que desinteressadament organitza aquest torneig d'amics.

Crec, que un repte que té l'organització és la de fer diferenciar a la gent, que és junt amb els jugadors un col·laborador més d'aquest atractiu joc estiuenc dels capvespres, i donar a entendre si és un "**joc amb regles**" en el qual els participants juguen per passar una estona divertida, que serveix com a relax d'esplai i diversió, o si pel contrari és una **competició** de gran rivalitat d'equips amb unes fites semi-professionals; si és aquesta segona és lògic, els crits, insults, comportaments irracionals etc. que cada vegada més volen assemblar-se al seu parent, el futbol; però si per el contrari és la primera teoria, o sigui un joc d'esplai i esbarjo, crec del tot incorrecte el comportament que s'ha viscut i que dona una sensació del poc coneixement esportiu i en especial d'aquest joc, i que l'únic objectiu és aconseguir el desenvolupament per part dels jugadors d'un joc agressiu i incorrecte.

El mètode que s'ha seguit en les confrontacions i en especial a l'americanisme del **play-off**, sincerament no em sembla, el més adient al tipus de campionat que es fa. Crec que n'hi ha d'altres de més apropiats i específics que no beneficien a uns i perjudiquen els altres, la qual cosa comporta mals entesos i demostra una parcialitat visible en no acumular els punts de la primera classificació.

També veig que el que hauria de ser molt més rígid, és el respecte vers els horaris, d'aquesta forma s'evitarien les devallades de gent que treballa i que el dia següent ha de complir amb la seva tasca laboral, al mateix temps seria interessant que cada vespre, es notifiqués públicament dels partits de la jornada següent, la qual cosa donaria més predisposició a tornar.

Un altre punt que voldria que l'organització tingués en compte, seria el dels possibles perjudicis que pot comportar vers els equips de competició, com per exemple el futbol del pobre, ja que amb prou feina poden portar una adient pre-temporada i crec que seria

interessant una presa de contacte per a una millor organització vers els diferents esports locals que crec que fa molta falta a tots nivells.

També voldria aprofitar per remarcar el que ja saben la gent propera a l'esport que es desenvolupa a la pista polisportiva, aquesta no reuneix una sèrie d'acondicionaments; però un d'ells queda constantment reflectit i és la manca d'un mínim de seients i que després de força temporades i diferents persones responsables de l'esport a la vila, cap d'elles fins el moment ha pres la deguda resolució en l'assumpte per resoldre el problema, que considero bàsic i de poc cost i comportaria efectes beneficiosos, ja que actualment, és el juvenil, el que omple la pista i amb el degut acondicionament seria un incentiu, per la gent gran que solament assisteix uns moments, en no poder estar tres hores drets, d'aquesta manera es produiria un canvi que donaria una millor categoria específica tan al torneig d'estiu com a altres de diferents modalitats.

Es podria estar parlant llargament d'aquest torneig, però finalitzo tot donant nous ànims a tot aquest grup de gent que fa possible que cada any s'ompli la pista per admirar aquest "joc d'amics" al mateix temps que fan una feina social molt constructiva a la manca de motivació juvenils i júnior de les que disposa el poble.

Paco Cortés.

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-llosera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

taller

**CASAS
MASCRAU
SA**

AGENTE

SEAT

Audi

VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

RIEGOS POR ASPERSIÓN. Jardineria, Goteo.
BOMBAS CENTRIFUGAS. Sumergibles, Verticales.
ENROLLADORES

CENTRE COMERCIAL

SUPER STOP

CADA DIA MÉS A PROP!!
ARA TAMBÉ A LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 32

Telèfon 83.12.50

"COMPRI MOLT I PAGUI POC.
AIXÒ ÉS SUPER STOP"

VINGUI A COMPROVAR-HO !